Omraam Mikhaël Aïvanhov

O NOU ÎNŢELES AL EVANGHELIILOR

I. „NU SE PUNE VINUL NOU ÎN BURDUFURI VECHI”

„Nimeni nu pune un petec de postav nou la o haină veche; pentru că și-ar lua umplutura din haină, și ruptura ar fi mai rea. Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; altfel burdufurile plesnesc, vinul se varsă și burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou îl pun în burdufuri noi și se păstrează amândouă”.

Aceste fraze nu sunt, cu certitudine, noi pentru voi, căci fac des aluzii la ele, dar gândesc că ele conţin adevăruri pe care nici nu le bănuiţi încă, și pe care trebuie să le cunoaşteţi. Ce semnificaţie au cuvintele „burdufuri vechi, burdufuri noi, vin nou?” La ora actuală vinul se pune în cuve. În trecut se foloseau burdufuri - piei de animale cusute în formă de saci - și dacă nu se putea păstra vinul nou în burdufuri vechi, aceasta se întâmpla pentru că în vinul nou se produceau fermentaţii și degajări de gaze care ar fi distrus burdufurile uzate și vinul s-ar fi scurs. Se punea deci vinul nou în burdufuri noi, valabile să reziste la presiuni foarte mari.

Ce reprezintă procesul de fermentaţie din punct de vedere științific? Fermentaţia este o descompunere naturală a materiei organice. Există diferite forme de fermentaţii, şi unele au fost studiate de către

alchimişti, care găseau în ele elementele necesare fabricării pietrei filozofale. Toate felurile de fermentaţii se pot, de asemenea, produce în om, nu numai în organele fizice, dar mai ales în inima şi capul său, adică în sentimentele şi gândurile sale.

Când Iisus spunea: ***„Ci vinul nou îl pun în burdufuri noi şi se păstrează amândouă”.*** El compara învăţământul Său cu vinul nou, căci acest învăţământ trebuia vărsat în fiinţe solide, rezistente, capabile să suporte toate schimbările care, obligatoriu, s-ar fi produs în ele. Căci la fel cu vinul, un învăţământ iniţiatic nu este un lucru mort; din contra, el trăieşte, şi viaţa sa antrenează tot felul de consecinţe. Burduful reprezintă fiinţa omenească şi în acest burduf se află încă, dacă se poate spune aşa, alte feluri de burdufuri: capul, plămânii, stomacul... Inima, intelectul, sufletul, sunt de asemenea burdufuri, şi dacă nu suntem atenţi la ceea ce introducem în ele sau dacă neglijam întreţinerea lor, rezultatele sunt deplorabile.

Uneori unii mi se plâng spunându-mi: „Înainte mă simţeam mult mai bine. Mâncam, beam, făceam prostii, mă distram...şi mă simţeam bine. Dar de când încerc să urmez Învăţământul Fraternităţii Albe Universale mă simt jenat că şi cum o fermentaţie ar fi început să se producă în mine. Cu adevărat acest învăţământ nu îmi convine”. Ei nu înţeleg ce se petrece în ei şi în loc să evolueze normal ei se lamentează, se descurajează şi dau înapoi. Ce înseamnă oare aceasta? Că sunt burdufuri vechi în care este prematur încă să se verse vinul nou!

Observaţi-vă pe voi înşivă, observaţi-i pe alţii, şi veţi constata că acceptând un Învăţământ, fie el cel mai divin, la capătul unei luni, şase luni, un an (aceasta depinde de fiecare), fiinţele cad în cele mai

mari contradicţii; ele devin irascibile sau depresive, şi în loc să se intensifice în ele latura pozitivă, munca lor nu face decât să dezvolte latura negativă pentru că fiecare gând nou, fiecare sentiment nou produce fermentaţii în interiorul lor.

Veţi gândi ascultându-mă că este foarte periculos de acceptat Învăţământul nostru, chiar dacă este cu adevărat pur şi divin. Nu, nu este nici un pericol, dar trebuie să se ştie de la început un lucru: că trebuie pregătită în sine o formă solidă, capabilă să cuprindă şi să suporte o filozofie, o idee, un învăţământ nou! Nu poţi primi o filozofie nouă fără să te armonizezi în prealabil cu aceasta filozofie, fără să-ţi fortifici şi să-ţi pregăteşti stomacul, capul, plămânii şi întregul organism pentru a rezista la tensiunea produsa de noile energii pe care le vei primi. Să nu vă imaginaţi că noile energii de iubire şi lumină vor fi uşor de suportat. Din contra, se poate spune că oamenii sunt mult mai bine pregătiţi pentru suferinţe, griji şi decepţii decât pentru bucurie inspiraţie şi stări elevate. Deseori chiar se poate spune că le place să plonjeze în complicaţii, şi dacă într-o zi vor primi o inspiraţie s-ar spune că fac totul pentru a se debarasa de ea. De ce fac acest lucru? Este atât de rar şi atât de preţios să primeşti o inspiraţie divină!

Dacă oamenii ar ști ce ameliorări fiziologice, chimice şi psihologice se produc sub influenţa unei idei divine! şi exact această șansă o resping! Unde vor găsi apoi ocazii de a se transforma? Într-o zi vor regreta alegerea făcută şi vor spune: „Este adevărat, de câte ori am alungat lumina, pentru că mi-a fost frică de Spiritul din mine!” Adeseori am remarcat că nu există frică de Infern, de diavoli, de suferinţă, de dezordine, de tot ce este inferior, ci de Spirit şi stările de

conștiinţă sublime există teama cea mai mare. Pe de o parte au puţină dreptate căci simt în fiinţa lor că nu sunt încă burdufuri noi: au nevoie să trăiască în viaţa inferioară şi instinctiv le este frică de a nu suporta această nouă viaţă, de această lărgire de conştiinţă.

Cei care se tem de Spirit nu știu prea bine de ce, dar simt instinctiv că există ceva de temut, că vor fi nevoiţi să-și abandoneze vechile obiceiuri. În realitate nu există nimic mai frumos decât puterea de a sesiza energiile spirituale: această lumină, această forţă, această bucurie care ne vine în fiecare zi, această iubire care pătrunde în suflete în fiecare moment. Dacă noi vom opri aceste energii prin slăbiciunile noastre, prin gândurile noastre, prin sentimente negative, înseamnă că burdufurile nu sunt încă pregătite să primească vinul nou, sunt vechile burdufuri pe care va trebui să le schimbăm.

Celulele organismului nostru se reînnoiesc constant, în fiecare zi celulele uzate, bolnave sunt înlocuite cu celule sănătoase. Aceste procese de reînnoire au un ciclu de șapte ani. Din șapte în șapte ani toate moleculele şi atomii corpului nostru au fost înlocuite cu altele. Veţi zice: „Deci toată fiinţa noastră este reînnoită”. Nu, căci deși pe parcursul celor șapte ani toate celulele au fost înlocuite, trebuie știut că fiecare celulă posedă o memorie sau dacă vreţi, obiceiuri pe care ea le transmite sub formă de amprente eterice celulelor înlocuitoare. Pe aceste amprente gândurile, sentimentele, energiile, circulă că pe nişte repere bine trasate. Astfel se explică cum noile celule, luând locul celor vechi, le moștenesc memoria. Cu toate că s-au scurs șapte ani celulele se vor găsi în aceleași stări, deseori inferioare.

Ce vârstă aveţi? Câte perioade de șapte ani aţi

trăit deja? şi totuși rămâneţi credincioși acelorași obiceiuri, păstraţi același mod de a gândi, faceţi aceleași prostii! Chiar dacă în șapte ani celulele vi s-au reînnoit, nu este suficient pentru o regenerare completă a fiinţei voastre. Corpul vă este transformat, da, dar inclinaţiile, obiceiurile rămân aceleași, căci noile particule au preluat influenţa vechilor amprente, sau, să zicem, a vechilor memorii.

Pentru a se transforma realmente, trebuie schimbată memoria celulelor. Pe măsură ce noile celule le înlocuiesc pe cele vechi, trebuie să le impregnăm cu noi gânduri şi noi sentimente. Da, dacă ești conștient, poţi „reînnoi burdufurile” pe măsură ce se varsă în ele vinul nou al unui învăţământ spiritual. Dacă nu, dacă se continuă traiul în aceleași dezordini, cu aceleași obiceiuri periculoase, fermentaţiile se vor produce în continuare. De aceea, pe măsura ce vom primi învăţământul spiritual, vom transforma memoria celulelor noastre, încercând să introducem elemente noi, supraveghind puritatea alimentaţiei şi a băuturilor, aerul pe care îl respirăm şi tot ceea ce absorbim, vizibil sau invizibil. Atunci doar vom putea primi fără ezitare o nouă filozofie, noi energii spirituale.

Acum, după ce am vorbit despre burdufuri, să vorbim un pic şi despre vin. Aproape toţi beţi vin, şi băut în cantităţi mici nu este nociv. Unii zic chiar că-i inspiră! Ştiţi de asemenea că există vinuri falsificate pe care ar fi mai bine să nu le beţi, pentru că sunt preparate cu tot felul de ingrediente foarte nocive, pe care nu le voi mai enumera. Ceea ce vreau să vă spun este că în domeniul spiritual se produc aceleași fenomene că în domeniul fizic. Veţi găsi învăţăminte, sisteme filozofice care se aseamănă cu vinurile falsificate, ele sunt făcute cu o cantitate de elemente

bizare, care nu conţin în interiorul lor nimic viu sau substanţial. Odată ce ai băut din acest vin te simţi ameţit, ai indigestie, ești bolnav. Decât să mergi să cumperi vin din orice magazin, secretul este să-ţi prepari singur vinul pe care-l bei, să-ţi pregătești singur propriile gânduri, sentimente şi acţiuni. Veţi zice: „Atunci dumneata care în acest moment verși vin în burdufurile noastre, poate că verși vin falsificat?” Gândiţi ce vreţi! Eu va sfătuiesc doar să plantaţi o viţă de vie în sufletul vostru, să o cultivaţi, să-i culegeţi strugurii, să-i sfărâmaţi şi să le beţi sucul. Vinul bun pe care îl preparaţi voi înşivă îl puteţi bea cât vreţi, până la beţie.

Vărsând vin nou în burdufuri noi se realizează unirea spiritului cu materia (si materia nu este doar cea din plan fizic, dar şi cea din plan psihic, al gândurilor şi sentimentelor). Nu vă veţi putea mulţumi să vărsaţi un învăţământ în capul vostru, să veniţi să vă hrăniţi zilnic cu idei noi, fără să va reînnoiţi în acelaşi timp întreaga fiinţa fizica şi psihica, prin practica unei vieţi mai pure. Dacă va veţi limita să acumulaţi, burdufurile umflate vor exploda curând căci nu există nici o corespondenţă între formele lor şi forţele noi pe care le primesc. Dacă nu veţi face nici un exerciţiu de respiraţie şi gimnastică, dacă nu vă veţi ruga, dacă nu veţi medita, dacă nu veţi accepta să va hrăniţi şi să trăiţi după noile reguli ale Învăţământului, se vor produce în voi tot felul de anomalii. Atunci când fermentaţia începe, te simţi atât de tulburat şi iritat încât o să contrariezi întreaga lume. Am văzut oameni care, după ce au îmbrăţișat viaţa spirituală, au devenit exagerat de nervoși cu nevasta şi copiii lor. Un învăţământ spiritual nu trebuie să provoace asemenea reacţii, aceste fermentaţii sunt datorate faptului că

burdufurile erau vechi şi uzate.

Simt că unii dintre voi sunt pe cale să gândească: „Este foarte bine, am înţeles că există un învăţământ magnific. Ca avem nevoie să evoluam, că avem o munca de împlinit, este sigur, dar nu ştim cum s-o facem. Daţi-ne metode, căci metodele sunt cele care ne lipsesc.” Ceea ce ziceţi este adevărat şi fals în acelaşi timp, căci v-am dat deja multe metode dar nu păreţi a le aprecia, pentru că ele va par nesemnificative. Aşteptaţi întotdeauna momentul în care va voi dezvălui mijloace atât de senzaţionale, încât va vor transforma instantaneu. Din păcate, asemenea mijloace nu exista.

Nu o să găsiţi niciodată un veritabil Iniţiat care să va dea reţete pentru a vă linişti, a va fortifica şi a vă elibera dintr-un singur foc. Transformarea fiinţelor nu este posibila decât printr-o munca neîntreruptă de zi cu zi. Dacă cineva va zice: „Luaţi aceasta formulă, aceste pentacle, aceste procedee magice, ele vă vor salva imediat”, să ştiţi că acestea sunt minciuni ale unei creaturi care are interes să vă înșele. Un adevărat Iniţiat vă va spune: „Copiii mei, totul este posibil dar numai dacă veţi face eforturi: în acel moment ceea ce veţi obţine va pătrunde atât de profund în voi, încât nimeni nu va putea să vi-l ia”. Tot ceea ce se obţine prin mijloace imediate, prin procedee magice nu poate fi durabil. După puţin timp se pierde tot ceea ce am crezut că posedam, căci aceste achiziţii nu vin din interior prin eforturi personale.

Exista Iniţiaţi care, într-un moment, ar putea dezvolta în voi tot felul de calităţi, dar ei nu o vor face, căci aceste calităţi nu pot dura. Dragostea, cunoştinţele, puterile nu pot veni din afara, că vinul pe care-l verși într-o sticlă. Noi suntem cei care trebuie să

muncim zilnic pentru transformarea „burdufurilor” noastre. Din păcate toate școlile care reclama eforturi nu au succes, pe când acolo unde se promit toate binefacerile fără să faci nimic, apare toată gloata. De aceea adevăratele Învăţăminte nu atrag prea mulţi discipoli.

Cerul pregăteşte expedierea unor puternice energii asemănătoare vinului nou, iar burdufurile care nu sunt pregătite să suporte acest vin reînnoit nu vor putea rezista, căci lumea invizibila vrea să umple toate burdufurile, atât cele vechi cât şi cele noi.

Aceasta înseamnă că se apropie epoca în care marile mistere vor fi revelate. Umanitatea este compusa din burdufuri vechi şi noi dar indiferent, noi sau uzate, când vinul va fi adus nu se va alege, vor fi umplute toate: cele noi vor rezista pe când cele vechi vor exploda.

Munciţi în fiecare zi să va „reînnoiţi burdufurile”, munciţi deci asupra voastră, asupra tuturor celulelor voastre, tuturor organelor voastre pentru a fi pregătiţi să primiţi vinul nou: energii puternice şi benefice pe care lumea invizibila se pregăteşte să le deverse pe întregul pământ.

II. „DACĂ NU VĂ VEȚI FACE CA NISTE COPILAŞI”

„I-au adus nişte copilași ca să se atingă de ei. Dar ucenicii au certat pe cei ce îi aduceau. Când a văzut Iisus acest lucru s-a mâniat şi le-a zis: ***„Lăsaţi copilașii să vina la Mine şi nu-i opriţi, căci Împărăţia lui Dumnezeu este a celor că ei. Adevărat va spun că oricine nu va primi Împărăţia lui Dumnezeu că un copilaș cu nici un chip nu va intra în ea”.*** *Apoi i-a luat în braţe şi i-a*

binecuvântat, punându-Şi mâinile peste ei“. Marcu 10:13

În clipa aceea ucenicii s-au apropiat de Iisus şi L-au întrebat: „Cine este mai mare în Împărăţia cerurilor ?“ Iisus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor şi le-a zis: Adevărat va spun că dacă nu va veţi întoarce la Dumnezeu şi nu va veţi face că nişte copilași, cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor.” Sfântul Matei 18:1-3

Ascultându-mă citind aceste versete v-aţi întrebat, fără îndoială, de ce am ales aceste rânduri: sunt deja două mii de ani de când auzim repetându-se de către predicatori că trebuie să devenim că nişte copilași şi nu suntem încă mult mai avansaţi. „Lăsaţi copilașii să vina la Mine, căci Împărăţia lui Dumnezeu este a celor că ei...”; “...si nu va veţi face că nişte copilași, cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor”. După ce va voi explica aceste câteva rânduri în lumina şi tradiţia iniţiatică, veţi vedea că ele conţin idei foarte profunde.

Când ne gândim la copilărie, nu ne putem opri să nu evocam bătrâneţea, căci există o legătură între ele. Copiii sunt atraşi de persoanele în verstă, şi invers, vârstnicii îi iubesc mult pe copii. Viaţa este că un cerc în care începutul este copilăria şi sfârşitul bătrâneţea: cele două extreme se ating. Totuşi este cert, un copil şi un bătrân nu inspira de loc aceleași sentimente. Pe un copilaș simţiţi imediat nevoia să-l sărutaţi, să-l mângâiaţi, să-l ţineţi în braţe, să-l faceţi să sară pe genunchii voştri...dar nu şi pe un bătrân. De ce? Veţi răspunde: deoarece copilașul este mult mai uşor. Nu, nu este numai pentru acest lucru...

Copilul se naşte cu pumnii strânși, în timp ce bătrânul moare cu mâinile deschise. Copilul cu pumnii

lui strânși vrea să spună: „Am mare încredere în forţele mele, vreau să mă manifest şi să cuceresc întreaga lume”. În timp ce bătrânul care și-a risipit viaţa căutând o fericire pe care nu a găsit-o zice: „Am crezut că voi obţine o mulţime de lucruri şi am pierdut totul, sunt decepţionat”. El n-a putut retine nimic, atunci îşi deschide mâinile. Mulţi sunt decepţionaţi la sfârşitul vieţii, în ciuda vârstei înaintate ei n-au nici o experienţă, n-au învăţat nimic.

În realitate este foarte dificil să devii un vârstnic veritabil, atât de dificil încât Iisus a spus: „Dacă nu vă veţi face ca nişte copilași, cu nici un chip nu veţi intra în Împărăţia cerurilor”. În Cer există deja douăzeci şi patru de Bătrâni şi „nu mai exista” loc pentru alţii. În Apocalipsa Sfântului Ioan este scris: „Împrejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci şi patru de scaune de domnie: şi pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci şi patru de bătrâni îmbrăcaţi în haine albe şi pe capete aveau cununi de aur”. Cei douăzeci şi patru de Bătrâni sunt spirite foarte înalte: ei formează un consiliu care conduce destinele fiinţelor. Cum să îndrăznim noi să ne depunem candidatura pentru acest consiliu? Atunci, dacă nu putem să intram în Paradis „ca bătrâni” trebuie să intram ca nişte copii! Deci intrarea este liberă: toţi copiii sunt acceptaţi! Paradisul este populat de copii, cu excepţia celor douăzeci şi patru de Bătrâni. Nu mă credeţi? Ba da, simplul fapt că toţi bătrânii sunt retrimiși pentru a se reîncarna pe pământ este o dovada că nu vor să-i păstreze în Paradis. Câte unul zice: „Tatăl meu este în Paradis alături de Dumnezeu”. În realitate el este deja reincarnat, că bebeluș într-o familie. De ce a revenit? Tocmai pentru a învăţa iubirea şi înţelepciunea ascunse în cele două simboluri: copilul şi bătrânul.

Copilul şi bătrânul reprezintă cele două virtuţi pe care va trebui să învăţăm să le dezvoltam în existenta noastră. Copilul reprezintă dragostea care aduce abundenta forţelor şi energiilor, este cel ce vrea să vadă totul, să atingă totul, care vrea să acţioneze şi să valorifice toate posibilităţile vieţii. Bătrânul este înţelepciunea care observă, analizează şi concluzionează. Cei doi trebuie să meargă împreună, căci la ora actuală există tendinţa de a dezvolta intelectul în detrimentul inimii, oamenii devin critici, intoleranţi, ei se călăuzesc ca nişte bătrâni ursuzi, şi asta nu este înţelepciune. Şi acum observaţi copiii mici când învaţă să meargă: ei cad, se ridică, cad din nou, se ridică din nou, până ce ajung să se ţină pe picioare. Observaţi şi pe un bătrân. Dacă are un eșec el spune: „Totul e sfârşit, nu voi mai face o a doua încercare”. Dacă va cădea va aştepta să fie ridicat: va fi ajutat, dar, pentru a fi dus la spital. Aceasta înseamnă că o fiinţă îmbătrânită în caracterul, inima şi gândurile ei va cădea, nu se va mai scula. El spune: „Este rândul altora să se scoale, să acţioneze, pentru mine viaţa s-a terminat”. Ei nu, trebuie făcute milioane de încercări dacă este nevoie, va trebui să se scoale şi să meargă, altfel el nu va învăţa să meargă în Împărăţia lui Dumnezeu.

Observaţi din nou copiii. Dacă le daţi o bomboană, o piatră, o insectă, ei se înveselesc. În timp ce pe bătrâni nimic nu-i satisface, ei găsesc întotdeauna motiv de ceartă, de a se plânge. De aceea ei nu vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu, căci Împărăţia lui Dumnezeu este o stare de conştiinţă făcută din supunere şi bucurie. Dacă ei nu vor fi capabili să între în Împărăţia lui Dumnezeu în timpul

acestei vieţi, atunci cu atât mai puţin vor reuşi când vor fi dincolo! De pe acum li se refuză intrarea.

Să nu va gândiţi că atunci când vorbesc aşa despre bătrâni mă opresc numai la vârsta, căci există tineri care, la șaisprezece ani, sunt deja bătrâni pe dinăuntru, terni, blazaţi, dezgustaţi, nimic nu-i interesează, nici o activitate nu-i tentează, sunt incapabili de elanuri, de admiraţie, de entuziasm. Din contra, există bătrâni care au inima tânără, bogata, inepuizabila. Doreşti să-i îmbrăţişezi, aşa sunt de strălucitori, veseli, delicioși. Da, în ciuda vârstei lor iţi vine să-i săruţi, să-i iei în braţe, căci sunt cu adevărat copii.

Copiii sunt fără griji, nu-i îngrijorează ziua de mâine. În timp ce bătrânii se frământă tot timpul pentru viitor, pe care îl vad plin de incertitudini: boala, mizerie, singurătate. şi din nefericire, toată cultura contemporana ne învaţă să fim bătrâni. Nu este prea inteligent, se pare, de a fi că şi copiii. Cea mai mare jignire adusa cuiva este de a-l trata că pe un copil. Pentru a place opiniei publice trebuie să ai aerul îngrijorat şi preocupat de o mulţime de „probleme”. Dacă un adult este vesel, simplu, deschis, nu este considerat nici înţelept, nici profund. Cu aceasta filozofie care omoară din ce în ce mai mult elanurile bune ale naturii sale, omul se distruge. De aceea forţaţi-vă să deveniţi copii cu inima mereu tânără, iubitoare, interesându-se de tot, iertând repede, bucurându-se de cele mai mici lucruri, uitând repede jignirile, tristeţile şi căderile, o inima dispusa mereu să iubească, să îmbrăţișeze lumea întreagă, o inimă care să nu se cristalizeze, să nu se răcească. Atât timp cât inima voastră îşi va păstra căldura, nu puteţi îmbătrâni. Copiii sunt plini de încredere în ei înşişi, ei

se cred în stare să lupte şi cu cei mari, să îi răstoarne, să fie mai puternici decât ei; când încearcă, chiar dacă nu reuşesc, ei continua să creadă! şi încă în tot ce li se povesteşte, chiar dacă sunt povesti de necrezut. Dimpotrivă, bătrânii nu vor crede, chiar dacă le spuneţi adevărul. Ei sunt bănuitori şi spun: „De câte ori am văzut asta, băiatule! Nu mai sunt atât de stupid pentru a mai crede, nu mă mai pot păcăli!” În realitate îi poţi înșela uşor, căci adesea ei nu vad prea clar.

Unii mă întreabă: „De ce sunteţi uneori vesel că un copil ?” Le răspund că mă simt mai bine aşa. Bineînţeles, voi fi mai puţin respectat, dar oricum îmi este egal. De ce oamenii îşi doresc mereu să fie respectaţi şi stimaţi? Stimam bătrânii, îi respectam, dar nu îi iubim. Pe un munte extraordinar îl admiram, dar îl călcăm în picioare, în schimb pe o perla mica o dorim să o punem la piept. Care este acela care respecta copiii şi care le face plecăciuni? Copiii sunt mângâiaţi, uneori li se mai da câte o palma, dar sunt iubiţi. În dragostea ce le-o purtam există căldură în timp ce în respect există adesea răceală. sunt respectate toate marile personalităţi, bătrânii, savanţii, dar foarte rar sunt iubiţi. Te inclini în fata unui bătrân important, îl saluţi respectuos, dar cauţi să găseşti prilejul de a-l părăsi cât mai repede.

Cel care va dori mereu să fie respectat va pierde dragostea celorlalţi. Din contra, acela care va rămâne aidoma unui copil nu va fi, poate, respectat, dar lumea îl va iubi. Dacă nu căutaţi decât respectul celorlalţi, o zi va veni când vă veţi simţi foarte singuri. Veţi spune: „Când trec pe strada toţi mă saluta din priviri, dar nimeni nu vine să mă încălzească”. Respectul nu umple niciodată inima noastră, numai iubirea ne face fericiţi. Iată de ce acela care doreşte să ajungă pe

culmi trebuie să prefere iubirea şi deci să devină aidoma unui copil.

Iubire şi înţelepciune, iată ce trebuie să avem: iubirea în inima şi înţelepciunea în intelect. Inima trebuie să rămână veşnic tânără, intelectul să fie în verstă. Căci dacă se produce inversiunea, dacă inima rămâne bătrână şi intelectul prea tânăr, apare dezastrul. Cel care este mereu nemulţumit, trist, decepţionat, nedumerit, are inima unui bătrân. Nu iubeşte, nu se interesează de nimic şi nu avansează deloc. De altfel, adeseori, intelectul unui astfel de om a rămas în copilărie. Copilăria şi bătrâneţea nu sunt rele în sine, cu condiţia de a vedea ceea ce trebuie să fie tânăr şi ceea ce trebuie să fie bătrân. Putem întâlni uneori mari savanţi şi erudiţi, dar cu o extraordinara tinereţe a inimii, acesta este idealul, perfecţiunea. Din nefericire aceasta perfecţiune nu se găseşte decât foarte rar realizata.

Dacă Inteligenta naturii a stabilit prezenta copiilor pentru mulţi ani lângă părinţii lor, aceasta este pentru că dezvoltându-se şi crescând, un copil are nevoie de modele. Dar părinţii... ce modele comice sunt uneori! Nu întotdeauna „modelaţi” ei înşişi cum trebuie. şi cum copiii au instinctul de a-i imita pe părinţi, care, nefiind mereu la punct, copiii vor fi la fel. De aceea şi adulţii au nevoie de modele care să-i depăşească. Numai că ei nu vor să recunoască, nu le cauta, se cred deja perfecţi şi este păcat, căci plicind cu aceasta satisfacţie, ei merg spre catastrofa.

Si eu credeţi că nu am nevoie de modele pentru a ajunge să fiu ceea ce doresc? Ba da, cu siguranţă, dar cum nu găsesc aici pe pământ modele perfecte, le caut acolo unde exista, de aceea progresez zilnic. Mici progrese, desigur, dar cu aceste mici progrese zilnice,

în mai multe mii de ani voi parcurge o cale imensa. Da, am destula răbdare pentru a lucra încă mii de ani!...

Copiii trăiesc, deci, lângă adulţi pentru a avea modele, dar de asemenea reciproc, adulţii au în copii exemplul a ceea ce trebuie să devina, pentru că este scris în Evanghelii că numai copiii vor pași în Împărăţia lui Dumnezeu. Un adult este prea mare, prea greu, prea serios, dar unui copilaș care sare, ţopăie, râde... oh, la, la! i se deschide imediat uşa! Dar să nu credeţi că după aceste explicaţii toţi se vor decide imediat să devina copii! Nu, ei vor continua că şi înainte, să se acopere de greutăţi, necazuri şi complicaţii, pentru că nu au înţeles nimic.

Observaţi un copil: nu-și face griji, nici treaba nu are, de el se ocupa părinţii lui, îl hrănesc, îl spală, îl îmbracă. În timp ce adulţii, din contra, sunt împovăraţi de sarcini, complicaţii, treburi: trebuie câștigaţi bani pentru a întreţine familia, a o hrăni, îngriji, proteja etc. Bineînţeles, există cazuri în care vedem copiii maltrataţi, abandonaţi, aruncaţi în strada de către părinţi şi cazuri în care adulţi bogaţi şi privilegiaţi îşi petrec viaţa în linişte şi fericire. Dar acestea sunt excepţii.

Pentru că are nevoie de protecţie şi pentru că nu are încă forţele, facultăţile necesare pentru a se descurca şi a se orienta în viaţa, copilul trebuie să accepte autoritatea şi sfaturile adulţilor. Mai târziu, când se simte fortificat, capabil, inteligent, îşi preia responsabilităţile, doreşte să muncească, să se impună, să-și treacă probele; dar în acel moment încep şi grijile: pur şi simplu pentru că contează pe sine însuşi, pe facultăţile şi forţă sa, pe modul lui de a vedea.

Să fii adult sau să fii copil reprezintă în realitate mai puţin o problema de verstă cât de atitudine. Printre adulţi unii au o atitudine copilărească. Se poate, bineînţeles, examina aceasta problema sub diferite aspecte, dar îi voi lăsa pe psihologi şi moraliști să o facă.

Pe mine ce mă interesează este de a şti cum trebuie să ne comportam în viaţa spirituala. Analizaţi cazul discipolilor şi mai ales al Iniţiaţilor. În loc să dispună ei înşişi de viaţa lor, să si-o organizeze după bunul lor plac, ei o abandonează voinţei lui Dumnezeu. Ei vor să rămână copii, adică să se supună părinţilor cereşti, să-i urmeze şi să realizeze totul după sfatul lor. şi din momentul în care au această atitudine, Cerul se va ocupa de ei, îi va hrăni, va veghea asupra lor, îi va proteja.

Imaginându-și că au devenit adulţi, mulţi inşi se simt puternici, liberi, stăpâni pe destinul lor, crezând că nu mai au nevoie nici de Tatăl Ceresc, nici de Mama Divina şi rup legăturile cu ei. Dar din acest moment apar toate nenorocirile: Cerul nu se mai ocupa de ei, ce vreţi, sunt adulţi! Dacă ar fi continuat să fie copii, adică în loc de a-și dori mereu să-și afișeze independenta vis-a-vis de Cer, ar dovedi nevoia de a se lăsa ghidaţi de el, de a-i urmă sfaturile, de a-i dovedi încrederea şi de a merge mână în mână cu părinţii lor divini, aceştia ar continua să se ocupe de ei şi ar fi protejaţi.

Îmi veţi spune că nu poţi rămâne copil toată viaţa. Bineînţeles, dar şi aici este necesara o explicaţie: nu se pune problema menţinerii unei mentalităţi infantile ci de a continua, chiar adult, de a avea o atitudine de copil faţă de cer, de a se arata docil, supus, încărcat de iubire. Este doar o problemă de atitudine iar cerul care

remarca un asemenea suflet, nu-l abandonează, îi trimite ajutor, lumina sa. Cerul nu va veni să vă ajute decât dacă sunteţi copil. Chiar dacă - veţi spune – „sunt un bătrân de nouăzeci şi noua de ani?” Aceasta nu are nici o importanta, entităţile sublime nu va privesc ridurile sau parul vostru alb, ele nu privesc calendarul oficial: ele vad că sunteţi un copil adorabil, că atitudinea voastră este aceea a unui fiu, a unei fiice a lui Dumnezeu, şi aceasta atitudine vă va face să mergeţi spre Paradis.

Vedeţi, cuvintele lui Iisus nu au fost întotdeauna nici bine înţelese, nici bine explicate. Oamenii vor spune: „Dar cum? Ne predica să fim atât de slabi şi ignoranţi că nişte copii?” Nu, bineînţeles că nu defectele copiilor trebuie repetate ci calităţile lor: acea supunere, acea încredere care îi face să-și asculte şi să-și urmeze părinţii, să înveţe şi să acţioneze, după sfaturile lor.

Mi se întâmplă să întâlnesc mulţi tineri, băieţi şi fete, care au atâta încredere în punctul lor de vedere încât nu accepta sfaturile nimănui. Chiar dacă este un Înţelept, nu-l vor asculta niciodată. Iar eu, văzând aceasta mentalitate, ştiu că mari probleme îi aşteaptă şi mai ştiu că ei nu sunt gata să le înfrunte şi să le rezolve corect. Foarte simplu, pentru că au o mentalitate de adult: în loc de a fi precum copiii care, conştienţi de neștiinţă şi slăbiciunea lor, se încred în părinţii lor, le cauta sfaturile şi îi urmăresc cu atenţie, ei prefera să conteze în mod absolut pe părerile lor. Ei bine, aceşti băieţi şi fete sunt deja prea bătrâni: ei sunt în fata unor mari probleme, a unor mari tristeţi.

Va veţi întreba: „Dar până când va trebui să păstrăm aceasta atitudine de copil?” Până când veţi fi devenit îndeajuns de puri şi luminoşi, încât Sfântul

Spirit să poată cobori în voi. Da, atunci când Sfântul Spirit se instalează în om, acesta se poate considera un adevărat adult. Dumnezeu n-a făcut fiinţa omeneasca să rămână în starea de copil o eternitate. Aceste două perioade, copilăria şi vârsta adulta, au fost gândite de Inteligenta cosmica: trebuie să fii copil un timp, până la maturitate, şi aceasta maturitate nu se găseşte acolo unde oamenii o plasează: la douăzeci şi unu sau șaisprezece ani ei sunt majori civic, dar sunt lipsiţi de maturitatea de care vă vorbesc. Chiar şi la nouăzeci şi noua de ani majoritatea nu sunt cu adevărat maturi: ei n-au încă maturitatea spirituală.

Atunci când o fiinţă a primit Sfântul Spirit, ea devine cu adevărat adultă, merge în lumină, are un ghid, vede clar. Numai acel adult este recunoscut ca atare de Cer, ceilalţi nu sunt decât copii recalcitranţi. Da, toţi aceia care n-au atins această maturitate spirituală sunt consideraţi acolo sus ca nişte bebeluși. Deci apare clar: omul nu trebuie să rămână veşnic un copil, dar atât timp cât nu a primit lumina, Spiritul dumnezeiesc, aducătorul tuturor bucuriilor, trebuie să păstreze o atitudine de copil, adică să rămână mereu ascultător, umil, atent în fata Cerului. De altfel, când vedeţi anumiţi oameni în faţa unor dificultăţi inexplicabile, este dovada că nu sunt decât nişte copii neascultători, pentru că adevăraţii adulţi nu suferă: ei sunt mereu în lumina. Dar toţi aceia care nu au dorit să păstreze aceasta atitudine de copil până la maturitate şi au devenit prematur adulţi vor suferi cu adevărat.

Atunci ce este de făcut? Ei bine, e simplu: atât timp cât nu aţi devenit adulţi, trebuie să cereţi să fiţi luminaţi şi călăuziţi de părinţii voştri cereşti. Când aceştia vor vedea că sunteţi din ce în ce mai puternici,

surâzători, luminoşi şi plini de dragoste, vor decide să va acorde majoratul: Spiritul luminii nu va înceta să va ilumineze şi să va inspire. Nu veţi mai avea aceleași dificultăţi ca toţi aşa-zișii adulţi care cred că pot duce o viaţă independentă. Atât timp cât nu aţi fost recunoscut adult de Cer, trebuie acţionat că un copil simplu şi ascultător, pentru a putea pătrunde în Împărăţia lui Dumnezeu.

Acum, înţelegeţi-mă bine. Când spun că trebuie să fii simplu şi ascultător, este în fata lui Dumnezeu şi nu a oamenilor. Căci adesea s-a înţeles că trebuie supunere şi ascultare în fata oricui şi atunci câţi oameni nu ascultă de tirani, de bogaţi, de puternici, de călăi! Nu, trebuie să fii fidel, devotat, supus şi ascultător numai în fata Naturii divine.

În realitate chiar în biserici, printre membrii clerului, nu se observa destui adulţi; vorbesc după cum îi taie capul, după părerea lor şi nu aceasta trebuie făcut. Înainte că cineva să poată propovădui trebuie că Spiritul să îl stăpâneasca, căci Spiritul trebuie să vorbească prin el, cuvintele fiind expresia înţelepciunii şi a luminii celeste, expresia Inteligenţei cosmice. Atunci când omul nu mai vorbeşte în numele sau, el este adult. Exista Maeştri cu autoritate şi care se impun formidabil, dar nu sunt ei, ci acel Spirit care este în ei şi care are dreptul de a se impune. Înainte de a primi Spiritul nu trebuie să te impui, este extrem de periculos. Înainte de a fi adult, nu ai dreptul de a ordona, comanda, căci o faci înainte de vreme.

Viaţa spirituală comporta perioade de transformare care marchează trecerea de la o etapă la cealaltă, la fel că în viaţa fiziologica, de la pubertate la menopauza. Aceste treceri nu se manifestă de o manieră aşa de clară în planul spiritual, dar sunt foarte

importante căci produc mari schimbări în viaţa interioară. Deci la fel cum în viaţa fizica se produce trecerea de la copilărie la adolescenta, apoi la etapa adultă, în evoluţia noastră spirituală, de asemenea, acest drum este prevăzut. Trebuie să rămâi copil atât timp cât nu ai atins o maturitate de adult. Apoi, odată adult, nu se mai pune problema de a te conduce ca un copil.

Acum, văzute sub acest aspect, cuvintele lui Iisus sunt mai uşor de înţeles: „Dacă nu veţi deveni copii, nu veţi intra în Împărăţia Domnului”. Da, în ziua când veţi înceta să aveţi încredere în Tatăl Ceresc, în Mama Divina, în a-i iubi, în a va lăsa în mâinile lor, veţi începe să simţiţi greutăţile vieţii, mizeria, urâţenia, veţi deveni obosiţi, fără bucuria copilului vesel, fără griji, care se joacă şi cântă, veţi deveni ridaţi, împovăraţi căci vă stau toate poverile pe umeri. Dar dacă având responsabilităţile de adult veţi dori, în ciuda treburilor şi sarcinilor avute, să rămâneţi un copil celest încrezător, convins că sus aveţi părinţi iubitori, atunci va veţi împlini, veţi fi surâzători, frumoşi, luminoşi. Este limpede acum? Noi toţi trebuie să devenim copii ai Cerului, în acel moment vom simţi dragostea Tatălui nostru, şi Mamei noastre, prezenţa ajutorului lor, vom fi, fără încetare, susţinuţi, încurajaţi, luminaţi. În timp ce aceia care se cred deja superiori, tăind orice legătură cu Cerul se simt nefericiţi, lăsaţi în frig şi singurătate. Este starea actuala a multor oameni care s-au crezut prea maturi, prea deștepţi şi prea puternici. Dificultăţile şi poverile se apleacă asupra acelora care si-au părăsit părinţii cereşti. Fiţi deci precum copiii, legaţi-vă de Tatăl şi Mama voastră din ceruri, aveţi deplină încredere în ei. Pentru cel care se simte un copil al Domnului toate greutăţile se rezolvă,

căci Cerul nu-și lasă copilul său să plângă de unul singur, El vine întotdeauna în ajutorul lui.

III. "ISPRAVNICUL NECREDINCIOS"

„Iisus a mai spus ucenicilor Săi: Un om bogat avea un ispravnic care a fost pârât la el ca-i risipește averea. El l-a chemat şi i-a zis: Ce aud eu vorbindu-se despre tine? Dă-ţi socoteală de isprăvnicia ta pentru că nu mai poţi fi ispravnic. Ispravnicul și-a zis: ce am să fac dacă îmi ia stăpânul isprăvnicia? Să sap, nu pot; să cerșesc, mi-e rușine. Ştiu ce am să fac pentru că atunci când voi fi scos din isprăvnicie ei să mă primească în casele lor. A chemat pe fiecare din datornicii stăpânului sau, şi a zis celui dintâi: cât ești dator stăpânului meu? O sută de măsuri de untdelemn, a răspuns el. Şi i-a zis: Ia-ţi zapisul şi șezi degrabă de scrie cincizeci. Apoi a zis altuia: Dar tu cât ești dator? O sută de măsuri de grâu, a răspuns el. şi i-a zis: Ia-ti zapisul şi scrie optzeci. Stăpânul lui a lăudat pe ispravnicul nedrept pentru că lucrase înţelepţește. Căci fiii veacului acestuia fata de semenii lor sunt mai înţelepţi decât fiii luminii. Şi Eu va zic: Faceţi-vă prieteni cu ajutorul bogăţiilor nedrepte pentru că atunci când veţi muri să va primească în corturile vecinice. Cine este credincios în cele mai mici lucruri este şi în cele mari; şi cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept şi în cele mari. Deci, dacă n-aţi fost credincioși în bogăţiile nedrepte, cine vă va încredinţa adevăratele bogăţii? şi dacă n-aţi fost credincioși în lucrul altuia, cine vă va da ce este

al vostru? Nici o slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va uri pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ţinea numai la unul şi va nesocoti pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona”. – Luca 16:1-13.

Aceasta parabolă este foarte greu de interpretat şi până în prezent nu am citit sau ascultat vreun comentariu folozofic sau teologic care să dea o explicaţie adevărată.

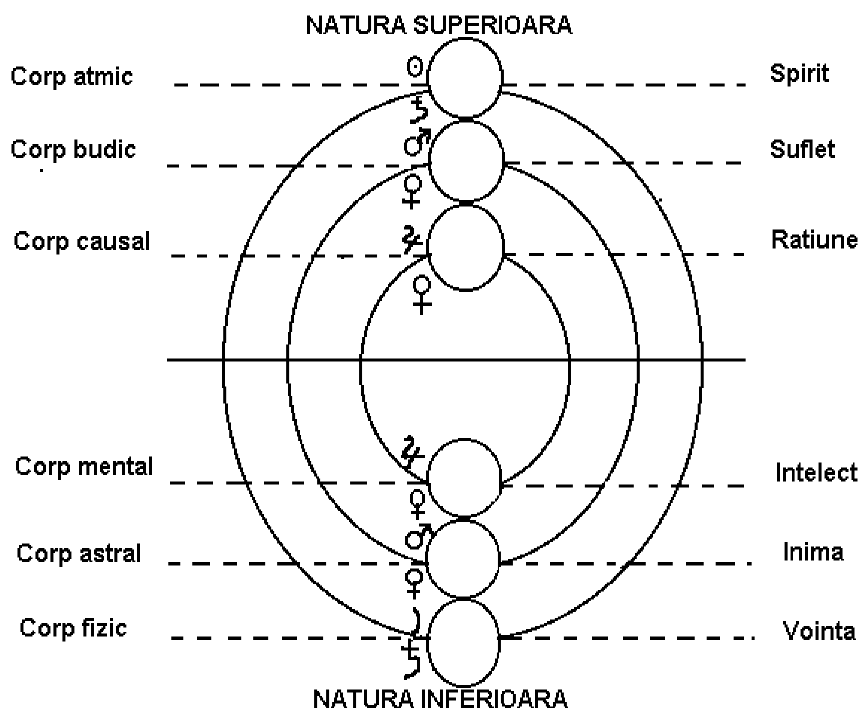
Iisus prezintă cazul unui ispravnic incorect faţă de stăpânul său, şi ceea ce este mai surprinzător este că ne sfătuiește să îl imitam: „Şi Eu vă zic: Făceţi-vă prieteni cu ajutorul bogăţiilor nedrepte” apoi adaugă: „căci cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mai mari”. După ce a lăudat incorectitudinea Iisus pare acum a lauda corectitudinea“! Deci, dacă n-aţi fost credincioși în bogăţiile nedrepte, cine vă va încredinţa adevăratele bogăţii”? Iisus îndemnă deci, deodată, la corectitudine şi la incorectitudine? La prima vedere parabola este de neînţeles.

Pentru a înţelege sensul acestui text este necesar mai întâi să luăm în considerare fiinţa omenească în lumina Ştiinţei iniţiatice, cu cele două naturi ale sale, inferioară şi superioară. Aceste două naturi au aceleași facultăţi de a gândi, simţi şi acţiona dar în două direcţii opuse. Dintr-un punct de vedere filozofic nu se poate delimita exact graniţa dintre cele două naturi pentru că ele se cufundă una în cealaltă (puţin aidoma culorilor spectrului care sunt distinse cu exactitate de departe dar a căror linie de separaţie nu o poţi discerne) dar dintr-un punct de vedere practic al vieţii curente, dacă ştii să observi, le poţi distinge una de cealaltă.

Înainte de a merge mai departe, să ne oprim puţin asupra acestei scheme: ea vă va lămuri asupra problemei celor două naturi. Fiecare prezintă trei funcţii ale omului: intelect, inima, voinţă sau, altfel spus, gândire, sentiment şi acţiune. Fiecare dintre aceste funcţiuni posedă un loc, un vehicul, un corp prin care se exprimă. În partea reprezentând natura inferioară se găsesc corpul fizic, astral şi mental, iar în natura superioară corpurile cauzal, budic şi atmic. Putem folosi, de asemenea, şi alţi termeni. Pentru natura inferioară putem spune: voinţa, inima, intelect: pentru natura superioară: intelect superior (sau raţiunea), inima superioară (sau suflet), voinţa superioară (sau spiritul).

Vă întrebaţi poate ce reprezintă cele trei cercuri mari concentrice? Ele arata legătură ce există între corpurile superioare şi cele inferioare. Corpul atmic corespunde spiritului, ceea ce înseamnă putere, voinţa divină; el se reflectă prin corpul fizic care reprezintă forţă, voinţa şi puterea din planul material. Corpul budic reprezintă sufletul cu cele mai înalte sentimente de iubire, sacrificiu, bunătate, el este legat de inimă sau de corpul astral. Corpul cauzal este vehiculul gândurilor celor mai vaste şi luminoase, este legat de intelect sau de corpul mental. Aceste legături pot să ne explice un mare număr de întâmplări obscure ale vieţii şi o buna parte din paragrafele Cărţilor Sfinte.

Fiecare dintre aceste corpuri este plasat sub influenta semnelor de zodiac şi de planete. De exemplu: corpul fizic se găseşte plasat sub influenţele Lunii şi ale lui Saturn iar corpul atmic sub cele ale Soarelui şi Saturn. Corpurile astral şi budic sunt influenţate de Venus şi de Marte, iar corpurile cauzal şi mental, de Mercur şi Jupiter.

În simbolistica tradiţională o importanţă particulară se acordă celor două astre: Soarele şi Luna, căci planeta noastră este plasata cu precădere sub influenţa lor. O perioadă este cea a soarelui care predomină, o alta este cea a lunii. Soarele, luna şi pământul reprezintă diviziunea terţiară spirit, suflet şi corp, ce reflecta cele trei lumi: lumea divină, lumea psihică şi lumea fizică. Soarele este de asemenea simbolul stabilităţii produse de raţiune, natura superioară, în timp ce luna este simbolul ambiguităţii şi al fermentării pasiunilor, natura inferioară. Pentru simplificarea lucrurilor vom numi natura superioară - individualitate, iar natura inferioară – personalitate . Va voi explica imediat de ce.

Personalitatea este reprezentată de jumătatea inferioară a schemei iar individualitatea de către cea superioară. Individualitatea se manifestă prin virtuţile

cele mai înalte: Înţelepciunea (planul cauzal), dragostea (planul budic), adevărul (planul atmic). Fiecare virtute posedă o putere aparte: înţelepciunea aduce omului lumina, adevărata cunoaştere a principiilor eterne; dragostea îi da gustul de a trai, fericirea; iar adevărul îi dă libertatea. Adevărul poate da omului fericirea şi gustul de a trai, dar numai prin intermediul iubirii. Prin el însuşi nu le poate duce, din contra, adesea el începe prin a aduce suferinţe şi zbucium. De aceea mulţi oameni refuză să vadă adevărul, se tem de el. Înţelepciunea poate elibera omul şi aduce fericirea, dar prin intermediul adevărului şi iubirii. Înţelepciunea nu poate nici elibera omul, nici să-i aducă fericirea, din contra, ea îl face melancolic şi descurajat. Cât despre iubire, ea nu poate nici elibera, nici lumina; ea aduce numai dilatarea, bucuria, viaţa. În schimb iubirea, înţelepciunea şi adevărul reunite, iată plenitudinea, binecuvântările Cerului, perfecţiunea fiinţei.

Din nefericire majoritatea oamenilor caută libertatea, fericirea şi lumina în expresiile naturii lor inferioare. Nu, cu personalitatea nu vom găsi decât sclavia în planul fizic, necazurile în planul astral şi greșelile în planul mental. Este tot ceea ce personalitatea umana poate oferi în ciuda aparentelor ei seducătoare.

Citi oameni nu îşi risipesc viaţa încercând să mulţumească personalitatea lor sau a altora! O mama îşi petrece timpul sau satisfăcând capriciile copilului; soţul pe cele ale soţiei; soţia pe cele ale soţului... şi unde se ajunge astfel? Personalitatea, care este ingrata prin însăşi natura ei, uita imediat binele care i se face şi în loc de a fi recunoscătoare nu exprima decât indiferenţa, dispreţ şi chiar ura. Acela care nu

satisface la alţii decât latura lor inferioara, nu va fi niciodată recompensat, trebuie să o ştie; şi dacă îi vor cădea apoi cărămizi în cap, nu are de ce să se plângă, nu are acest drept. şi chiar înainte de a te sacrifica pentru alţii trebuie să te întrebi ce servești în ei: natura superioară sau natura inferioara.

Dacă nu vreţi să fiţi dezamăgiţi de oameni va trebui să munciţi pentru hrănirea sufletelor lor, spiritului lor, adică să-i luminaţi, să-i conduceţi către Sursă, către Dumnezeu, pentru a se lega de El, a-L slavi şi a-L glorifica. Câţi oameni se miră în fiecare zi văzând că încrederea şi credinţa puse în alţii au fost trădate! Şi aceasta pentru că au hrănit natura lor inferioară. Adesea se pot auzi părinţi dând copiilor lor sfaturi vizând numai satisfacerea personalităţii lor: îi învaţă viclenia, setea de bani sau de plăceri, căutarea îndestulării de sine în detrimentul celorlalţi. Crescând, aceşti copii aşa de bine instruiţi pun în practică sfaturile primite... şi încep să o facă în detrimentul propriilor părinţi care, evident, se lamentează! Dacă ar fi fost cinstiţi ar fi văzut că ei sunt vinovaţi.

Oamenii apreciază ceea ce faceţi pentru satisfacţia lor materială, pentru corpul lor fizic, contrar Cerului care nu apreciază decât ceea ce faceţi pentru sufletul şi spiritul lor. Ce va rămâne din hrana pe care aţi oferit-o prietenilor voştri, dacă nu aţi adăugat o alta hrană care durează în eternitate: iubirea, lumina, libertatea? Trebuie schimbate concepţiile pe care le avem despre milostenie pentru că există o milostenie care nu produce nici un efect, care se duce repede, uitata, şi o alta ale cărei efecte sunt durabile. Fiinţele obişnuite nu ştiu să hrănească spiritul celorlalţi, nici să-l înfrumuseţeze, ici să-l întărească, în timp ce

adevărata milostenie, aceea a iniţiaţilor, consta în a restabili omul în regatul spiritului sau.

Se poate întâmplă ca un Maestru să se ocupe de personalitatea discipolilor săi (adică să-i îngrijească sau să le dea un ajutor material), dar o va face ca ceva secundar. Adesea milostenia obişnuită dezvolta defectele cele mai dăunătoare la oameni: îi încurajează la lene, îi împinge spre a profita din ce în ce mai mult de alţii, face să le crească încrederea în credulitatea şi naivitatea fiinţelor caritabile astfel încât, în loc de a fi utili, liberi, independenţi şi capabili de a ieşi singuri din încurcătura ei devin adevăraţi paraziţi ai societăţii.

Ceea ce vă spun acum despre personalitate nu înseamnă că trebuie s-o distrugeţi sau să o eliminaţi. Nu, ea trebuie să fie servitoarea individualităţii. Fără personalitate, individualitatea nu se poate manifesta. Personalitatea este comparabila formei iar individualitatea conţinutului. Forma este necesară dar ea trebuie să exprime conţinutul. Dacă forma este stupidă, lipsită de sens, aceasta înseamnă aservirea fiinţei omeneşti.

Când personalitatea va deveni servitoarea sa, spiritul omenesc va putea face miracole. Să ştiţi că tot ce îngrădeşte spiritul şi îl împiedică să înţeleagă, să creeze, să acţioneze liber, este personalitatea. Observaţi caracterele din jurul vostru şi veţi constata că predominarea personalităţii duce proporţional la limitarea fiinţei şi la păreri preconcepute. Ori, cea mai mică părere preconceputa în opiniile filozofice sau religioase, în raporturile interumane sau în cele de serviciu, antrenează complicaţii în înţelegere şi în activitate şi nu există părere preconceputa mai dăunătoare decât aceea a personalităţii care se

enervează, se apără, se răzbună şi îşi schimba fără oprire punctul de vedere. Aceasta pentru că toate acţiunile personalităţii au un scop interesat încât aceasta este condamnată că să nu vadă niciodată realitatea lucrurilor. Când un Maestru vede venind în scoală sa fiinţe cu o personalitate foarte dezvoltata, el prevede deja câte obstacole vor avea şi ce dificil îi va fi să le instruiască. Pentru un Maestru există o formulă absolută: cu cât ne stăpânim mai mult personalitatea, adică o limitam, o dominam, cu atât ne eliberam şi ne întărim.

Să ne oprim acum asupra termenilor „personalitate” şi „individualitate”. În limbajul curent se folosesc fără discernământ unul sau celălalt; spunând despre cineva, de exemplu, că are o personalitate sau o individualitate puternică, se exprimă acelaşi lucru. Veţi găsi poate alte definiţii în dicţionare, dar pentru ceea ce vreau să va explic privind natura superioară şi natura inferioară din om, va voi spune că pentru termenul „personalitate” se poate pleca de la etimologia cuvântului latin „persona”. Persona era masca pe care la teatru actorul o punea; căci în antichitate după cum ştiţi, actorii purtau masca. Închipuiţi-vă un actor: într-o zi el joaca rolul unui om rezonabil şi înţelept, într-o alta pe acela al unui criminal, trădător sau seducător. El este, succesiv, Cyrano de Bergerac, Harpagon, Alexandru Borgia, sfântul Ludovic. Toate aceste roluri diverse reprezintă personalitatea schimbătoare, trecătoare. Cât despre individualitate, aceasta este artistul care rămâne el însuşi pe tot parcursul acestor roluri.

Acest exemplu al actorului ne arata că personalitatea este muritoare, perisabilă: că şi rolul care se încheie odată cu reprezentaţia ea nu durează

decât o încarnare. La următoarea încarnare apare o alta personalitate. În cursul acestor schimbări de personalitate individualitatea nu variază, rămâne unica, deși ea progresează de-a lungul mileniilor acumulând experienţe trăite prin intermediul diverselor personalităţi. Ea se manifesta succesiv într-un rol, apoi în altul, îmbrăcând personalităţi diferite în fiecare încarnare.

Aceasta este foarte uşor de înţeles şi ne permite să sesizăm că cel care este bogat, sănătos şi frumos în aceasta existenta poate, dacă nu face nici un efort spiritual, să revină în următoarea încarnare sărac, pipernicit şi lipsit de frumuseţe. Din contra, acela care lucrează asupra spiritului sau, asupra inteligentei sale divine sau a sufletului său (jucând în acelaşi timp rolul impus de această încarnare), câştiga calităţi, virtuţi şi bogăţii care vor rămâne în individualitatea să şi care îi vor aparţine veşnic. Când va înceta să-și joace rolul personalităţii sale, el va pleca cu acest bagaj spiritual şi va călători de îndată în univers cu toate aceste adevărate bunuri. Nimeni nu va putea să i le ia. Exact că şi actorul care, profeţind de rolurile sale pentru a se ameliora şi dezvolta părăseşte scena cu idei mai largi, omul trebuie să iasă de pe scena terestra îmbogăţit de experienţă sa.

Ce face cu bunurile sale acela care în cursul unei vieţi nu a strâns decât bogăţii materiale? Părăsindu-și rolul terestru va fi silit să le abandoneze - aceasta este legea - şi se găseşte deodată sărac, despuiat de tot. Iar individualitatea sa care pleacă la fel fără bagaje - adică fără nici o achiziţie spirituală - va reveni pe pământ goală şi săracă, trebuind să se incarneze într-o personalitate lipsită de orice fel de bunuri, pentru că nu le-a meritat. Această fiinţă va trebui deci să

reînceapă să muncească enorm pentru a putea strânge bogăţii, o situaţie, case, etc...Nu vreau să spun că trebuie renunţat la posesia obiectelor materiale, a hainelor, a proprietăţilor... Nu, toate aceste lucruri sunt necesare pe pământ precum decorul şi costumele sunt indispensabile actorului, dar nu mai mult. Iată-vă acum suficient de pregătiţi pentru a înţelege sensul parabolei ispravnicului necredincios.

Personalitatea şi individualitatea îşi au reședinţa în „lumea cea mare”: macrocosmosul, universul dar de asemenea şi în „lumea cea mica”: microcosmosul, omul. În om locul personalităţii este stomacul şi zona inferioară lui adică ceea ce se afla dedesubtul diafragmei. Locul individualităţii este în plămâni, inimă şi creier, adică ceea ce se găseşte deasupra diafragmei. Linia orizontala a schemei ce v-am dat-o corespunde deci diafragmei.

Credeţi poate că tot ce este situat dedesubtul diafragmei este lipsit de gânduri, sentimente, activitate. Deschideţi-vă ochii. Stomacul are un creier, o inima şi o voinţa. De ce se spune despre anumite persoane că au „sufletul la gură?” Nu am intenţia de a crea o nouă anatomie dar trebuie să ştiţi că aceste două regiuni, deasupra şi dedesubtul diafragmei, reprezintă cei doi stăpâni la care omul se găseşte şi trebuie să slujească. Da, este o întreagă poveste. Când omul apare pe pământ intra în slujba unui stăpân: corpul fizic cu toate instinctele sale, dar mai devreme sau mai târziu el este înapoiat, adică moare. Dacă el este inteligent trebuie să reflecteze asemănător ispravnicului din parabola: „Ce am să fac dacă îmi ia stăpânul isprăvnicia? Să sap nu pot, să cerșesc îmi e rușine”. Ispravnicul rezonabil ştie bine că atunci când îşi va părăsi corpul fizic, acest stăpân veşnic

nemulţumit, va dori să mai lucreze pe pământ dar atunci nu va mai avea mijloace. Păstrând în astral aceleași dorinţe de a mânca, bea şi gusta tot felul de plăceri el va fi tentat să cerșească, adică să coboare lângă cei în viaţa pentru a şi le satisface prin intermediul lor. Este ceea ce se întâmplă ispravnicilor foarte fideli personalităţii: odată trecuţi dincolo ei devin cerșetori în planul astral şi se deplasează în toate locurile imorale unde se distrează mulţimea pentru a participa la plăcerile lor.

Or, ispravnicul necredincios despre care vorbeşte Iisus era inteligent, nu dorea să între în aceasta categorie a spiritelor cerșetoare. Sfătuit de raţiunea sa el s-a hotărât să-și facă prieteni cu ajutorul bogăţiilor nedrepte şi de a reduce datoria debitorilor stăpânului său. Ce înseamnă aceasta? Ca în loc de a da stomacului sau, diferitelor organe mese bogate şi plăceri excesive cum majoritatea oamenilor o fac obişnuit, el a diminuat proporţia alimentelor sau a satisfacţiilor pe care le crede a le datora fiecăruia dintre ele. Altfel spus el a stabilit un regim de restricţii pentru personalitate, diminuând numărul de mese bogate, paharele de alcool, ţigările, amantele; şi forţele, gândurile, timpul care trebuiau consacrate stăpânului nesătul şi înghiţite de el, ispravnicul le-a dat în secret prietenilor invizibili din ceruri. Adică el a economisit un capital pentru a-l depune într-o banca celestă, cu scopul că în ziua când se va prezenta la ghișeul acestei bănci să fie recunoscut şi întâmpinat. El a consacrat timp, energii, a dat o parte din dragostea sa, din gândurile şi sentimentele sale individualităţii în loc de a le rezerva personalităţii. El a fost deci necredincios personalităţii pentru a-și crea prieteni graţie bogăţiilor pe care i le-a sustras cu „nedreptate”.

Dacă nu interpretam astfel termenii acestei parabole nu vom putea înţelege de ce ispravnicul a fost lăudat de stăpânul sau. Care este acest stăpân care l-a lăudat? Cu siguranţă nu este personalitatea pentru că fiind lezată ea nu îl poate felicita. Este deci individualitatea care i-a spus: „Tu ești foarte inteligent. Ai făcut bine”. Căci nu există decât o infidelitate, o injustiţie permisă: cele comise cu privire la personalitate, adică în raport cu cea care este inferior, perisabil. A fi necredincios în schimb în fata Domnului, îngerilor, purităţii, bunătăţii nu este permis. Lumea întreaga este fidelă însă stomacului, sexului, adică personalităţii şi infidelă Domnului. Toţi se grăbesc când este vorba de a-și mulţumi pasiunile, plăcerile josnice, trădându-l fără încetare pe Dumnezeu. Câţi oameni nu sunt atașaţi patronului cârciumii lor: îl vizitează zilnic. Alţii sunt fideli tutunului sau unei pasiuni oarecare, unui viciu, unui obicei nesănătos. Puţini oameni sunt credincioși unor obișnuinţe superioare. Ori, adevărata fidelitate este de a nu neglija niciodată rugăciunea, studiul, meditaţia, toate exerciţiile spirituale.

Va veţi întreba poate ce reprezintă debitorii cărora li s-a cerut înapoi datoria şi de ce natura este aceasta datorie. Debitorii sunt entităţi din lumea invizibilă care venind să ia anumite elemente spirituale din om trebuie să i le plătească sub forma de energii şi de forte mai puţin subtile. Înapoindu-le datoriile acestor entităţi, omul renunţă la forţele care i-ar fi fost oferite, mergând pe calea abstinentei, practicând postul, castitatea, linişţea, rugăciunea, meditaţia. Aceste măsuri restrictive nu necesită o cheltuială mare de energii, că acelea cu care corpul fizic era obişnuit. Când corpul fizic renunţă parţial la poftele sale trebuie știut că partea superioară care nu are de furnizat

atâtea forţe şi fluide se întăreşte. Atunci când partea inferioară mănâncă şi se amuză mult, partea superioară nu se poate manifesta şi slăbeşte pentru că ea este aceea care furnizează energiile ce se manifesta în planul fizic.

Remarcaţi totodată că Iisus n-a spus în parabola că ispravnicul necredincios a cerut înapoi debitorilor totalitatea datoriilor lor, ci numai o parte a ei. Aceasta înseamnă că restricţiile nu se vor face cu exces, că nu trebuie ajuns la extreme, până la mortificare şi ascetism absolut. Iisus arata bine că omul trebuie să lucreze pentru primul stăpân (individualitatea), dar nu are dreptul de a-l părăsi pe cel de al doilea (personalitatea), adică dreptul de a se priva de tot şi a renunţă la orice. Trebuie să fie necredincios celui de-al doilea stăpân dar numai într-o anumita măsură.

Să luăm exemplul unei femei interesate numai în aspectul ei fizic: ea neglijează în întregime dezvoltarea sa intelectuală şi spirituală acordând întâietate corpului şi fizionomiei sale. Efectiv ea devine seducătoare, dulce că mierea, atrăgând de departe viespile şi muștele; ea are numeroşi prieteni, este sărbătorită... Dar peste câţiva ani ea nu mai este la fel de atrăgătoare şi prietenii o părăsesc. şi este normal, oamenii nu cauta decât pe aceia care le pot da câte ceva; acum, când ea este privata de frumuseţe, nu mai poseda nimic. Dacă aceasta femeie ar fi acţionat că ispravnicul necredincios şi rezonabil, dacă ar fi prevăzut că într-o zi stăpânul sau o va alunga, ea s-ar fi pregătit la aceasta schimbare de situaţie, ar fi început să studieze, să-și dezvolte bunătatea, inteligenţa, pentru ca să-și păstreze prietenii săi şi atunci când frumuseţea se va pierde şi ea i-ar fi păstrat, pentru că ar fi rămas agreabila şi plăcută la

vedere în ciuda vârstei! Am observat adesea că femeile care si-au cultivat individualitatea lor, cu cât îmbătrâneau, cu atât mai mult deveneau surâzătoare, încântătoare, luminoase. În timp ce altele, ce să mai vorbim!

Pentru ca fiecăruia dintre noi îi va sosi momentul când stăpânul îl va concedia, va trebui să ne pregătim şi să ne creem prieteni într-un alt plan. Căci aceşti prieteni nu se afla în planul fizic; fraza parabolei este simbolică: „Eu va zic: Faceţi-vă prieteni cu ajutorul bogăţiilor nedrepte”. Şi cum să ti-i faci? Reducând doza. Dacă va gândiţi că până acum îi datoraţi stăpânului vostru, stomacul cinci duzini de stridii, un kilogram de caviar, o duzina de cârnați, mai multe curci, etc... toate acestea udate din belșug cu vinuri bune şi urmate de lichioruri şi ţigări, încercaţi să reduceţi puţin acest meniu: veţi fi bine hrăniţi în continuare şi veţi plăti astfel datoriile unor entităţi care ar fi trebuit să va furnizeze forţele necesare pentru a digera o asemenea mâncare. Astfel va veţi face prieteni printre entităţile invizibile care mai târziu va vor primi în reședinţele cereşti.

Această restricţie privind stomacul trebuie înţeleasă nu numai pentru bucuriile şi plăcerile planului fizic, dar, de asemenea, pentru cele ale planurilor astral şi mental care aparţin personalităţii, aşa cum vi le-am arătat în schema. Atunci când Iisus spune: „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mari; şi cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept şi în cele mari. Deci dacă n-aţi fost credincioși în bogăţiile nedrepte, cine vă va încredinţa adevăratele bogăţii”? Aceasta înseamnă că dacă nu sunteţi fideli individualităţii în

lucrurile mici terestre, nu vi se vor putea încredinţa marile bogăţii ale spiritului.

Veţi spune: „Bine, am înţeles: va trebui să hrănim individualitatea, dar nu vom lasă personalitatea să moara de foame, şi atunci cum să ştim ceea ce să dam uneia şi ce alteia”? Pentru a răspunde mă voi baza pe scena din Evanghelie unde fariseii îi pun lui Iisus o întrebare referitoare la impozitul datorat Cezarului sperând că răspunsul sau le va permite să-l acuze. Ei îl întreabă: „Trebuie plătit impozit Cezarului?” Dar Iisus, văzând viclenia lor - căci le citea gândurile - le răspunde: „Daţi-mi un ban”. I se da unul. „A cui este imaginea aceasta”? A Cezarului, răspunseră ei. „Ei bine, atunci daţi Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”. Şi cine este Cezarul? Nu este altceva decât una dintre formele personalităţii. Ei da, toţi avem în noi un Cezar care cere mereu şi trebuie să-i dam câte ceva pentru a trai, dar nu totul. Veţi spune: „Dar cât trebuie să-i dăm?”

Pentru a fi clar, voi lua o imagine. Iată, ardeţi o bucata de lemn, o creangă de copac şi ce vedeţi? Flăcări, flăcări ce ţâșnesc, apoi gaz, mai puţin; în continuare vapori de apă, încă şi mai puţin; şi la urmă, putină cenușă... foarte puţină. Dar unde s-au dus aceste elemente? Focul, gazele, vaporii au urcat spre cer, numai cenușa a rămas. Iată, aceasta va indica ce trebuie să daţi personalităţii: numai o pătrime, ceea ce corespunde pământului şi restul de trei pătrimi individualităţii. Da, un sfert ajunge pentru personalitate: trebuie să ne ocupam de ea, s-o hrănim puţin, pentru că să nu moară, dar tot restul trebuie trimis individualităţii.

Iisus a explicat multe lucruri în faţa discipolilor Săi dar evangheliștii nu au adus decât o mica parte din

explicaţiile Sale. Şi acum trebuie interpretate, ceea ce nu este uşor. Există evident o posibilitate de interpretare care constă în a studia fiecare cuvânt, a compara diferitele versiuni, a se raporta la textele primitive evreiești şi grecești, a căuta lacunele, deformaţiile voluntare sau nu, copiile făcute prost, în a aprofunda anumite probleme din punct de vedere istoric etc. Este ceea ce se numeşte „exegeza sfântă”. Toata lumea se lansează în acest gen de cercetare, dar chiar urmărind-o în veşnicie, nu se va ajunge la găsirea cheii Scripturilor. Pe mine nu mă interesează să ştiu cum au fost scrise Cărţile Sfinte, unde se găsesc greșelile de traducere şi copiere. Ceea ce mă interesează este de a afla ceea ce gândea Iisus, ceea ce avea în mintea Sa, în sufletul Sau când vorbea în parabole; extrem de greu de a cunoaște acestea prin exegeza. Cuvintele lui Iisus sunt încă vii în arhivele cosmice, în Cronica Akasa, şi trebuie să ne ridicam până acolo pentru a le descoperi sensul. Când Îl vom înţelege ne vom putea întoarce la text să-l interpretăm.

Prin mijloacele intelectului obişnuit nu putem rămâne decât în planul formei. Ori adevărul nu se găseşte în formă; nu descoperim adevărul decât înălţându-ne foarte sus. Sensul adevărat este în planurile superioare şi dacă nu interpretăm Cărţile Sfinte ridicându-ne interior nu vom putea pătrunde sensul lor. Prima metodă, exegeza, este aceea a personalităţii; cea de-a două este a individualităţii. Prin metoda individualităţii spiritul are acces la regiunile foarte înalte unde se găsesc explicaţii de toate felurile, în timp ce metoda personalităţii îl face să coboare acolo unde se afla numai rămășite, fărâme deformate de adevăr. Prin discursuri înalte şi argumentaţii erudite

te îndepărtezi de sens şi conţinut, care devin din ce în ce mai greu de sesizat. Iisus încheie parabola vorbind despre doi stăpâni. „Nici o sluga nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va uri pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va tine numai la unul şi va nesocoti pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona”. Aceasta înseamnă: nu puteţi sluji simultan natura voastră superioară şi cea inferioară. Şi se spune în continuare: „Ce este înălţat între oameni este o uriciune înaintea lui Dumnezeu”. Deci ceea ce este glorios pentru personalitate, pentru lume, este odios pentru individualitate, pentru spirit. Personalitatea cauta aprobarea publicului, a mulţimii neștiutoare, în timp ce individualitatea o cauta pe aceea a lumii divine. V-am spus deja şi o repet: personalitatea nu trebuie omorâtă. Personalitatea este minunata când este servitoare în mâinile individualităţii. Fără personalitate nu putem face nimic pe pământ, dar când ea hotărăște să joace rolul stăpânei, ea nu poate să aducă decât sfaturi rele.

IV. „STRÂNGETI COMORI...”

„Nu vă strângeți comori pe pământ unde le mănâncă moliile şi rugina şi unde le sapa şi le fură hoţii, ci strângeți-vă comori în cer unde nu le mănâncă moliile şi rugina şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră”.

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va uri pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ţinea la unul şi va nesocoti pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona.” – Matei 6:19-20,24

Acest pasaj din Evanghelia după Matei trebuie să fie comparat cu cap.16 al Evangheliei după Luca, asupra ispravnicului necredincios. De altfel fiecare tratează de o manieră identică problema bogăţiilor, iar pe urmă şi la unul şi la celălalt urmează un comentariu asupra celor doi stăpâni: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va uri pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ţinea la unul şi va nesocoti pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona."

„Nu va strângeți comori pe pământ unde le mănâncă moliile şi rugina şi unde le sapa şi le fura hoţii; ci strângeți-vă comori în cer... „Pentru Iisus există deci două feluri de bănci bine diferenţiate: băncile de pe pământ şi băncile din ceruri care desigur au funcţionari foarte diferiţi unii de alţii. Omul însuşi este cel care reprezintă cele două bănci care funcţionează simultan într-o clădire comuna - forul sau interior. Dar aceste două bănci nu sunt în realitate decât sucursalele celor două mari bănci cosmice care le alimentează.

Sunteţi uimiţi că folosesc astfel de comparaţii pentru a interpreta Evanghelia? Aceasta pentru că viaţa lumii noastre vizibile este construita pe modelul realităţilor invizibile. Ceea ce este Jos este o reflectare a ceea ce este Sus: este o reflecţie, căci nici frumuseţea nici lumina lumii invizibile nu se pot găsi pe pământ, dar există corespondente care permit să comparam cele două lumi şi să înţelegem ceea ce se găseşte în lumea de sus graţie celor văzute de noi în lumea de jos, lumea noastră. Ce sunt deci aceste două bănci, ale pământului şi cerului? sunt personalitatea şi individualitatea de care v-am vorbit deja.

Se poate spune că o bancă terestră se compune în general din trei servicii diferite. Primul serviciu este acela al depozitelor; sunt casele de bani unde se pun rezervele la adăpost. Al doilea serviciu se ocupa de schimbul de capital, de împrumuturi. Cel de al treilea se interesează de operaţiile financiare, de speculaţii. Ei bine, aceste trei servicii se regăsesc cu exactitate în structura personalităţii. Casele de bani corespund rezervelor corpului fizic. Serviciul schimburilor de capital corespunde sentimentelor, planului astral, lumea inimii care stabilește fără oprire relaţii bazate pe interes. Serviciul speculaţiilor corespunde planului mental, intelectului, care nu se gândeşte decât la calcule făcute pe seama altora, imaginându-și mereu avantajele care le-ar trage din ruina lor actuala sau viitoare. Banca terestră se îmbogăţeşte tot timpul pe cheltuiala altora, încercând să convingă lumea întreaga că ceea ce face, simte şi gândeşte ea nu este inspirat decât de iubirea şi respectul aproapelui.

Va spuneam adineaori că fiecare cuvânt al lui Iisus este plin de sens. Vom vedea ce înseamnă: „Strângeţi comori în cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina şi unde hoţii nu le sapa, nici nu le fura” aruncând o privire asupra celor trei cuvinte: rugina, viermii, hoţii.

Să începem cu rugina. S-a spus totdeauna că alchimiştii căutau piatra filozofala pentru a transforma metalele în aur. De ce în aur? Pentru că aurul este singurul dintre metale inoxidabil, inatacabil de apa, aer sau acizi; nu este solubil decât într-un amestec de acid nitric şi de acid clorhidric, numit apa regala. Fierul din contra, este cunoscut pentru oxidarea să foarte rapida în contact cu aerul umed, formând rugina care îl distruge puţin câte puţin. Rugina poate deci să fie

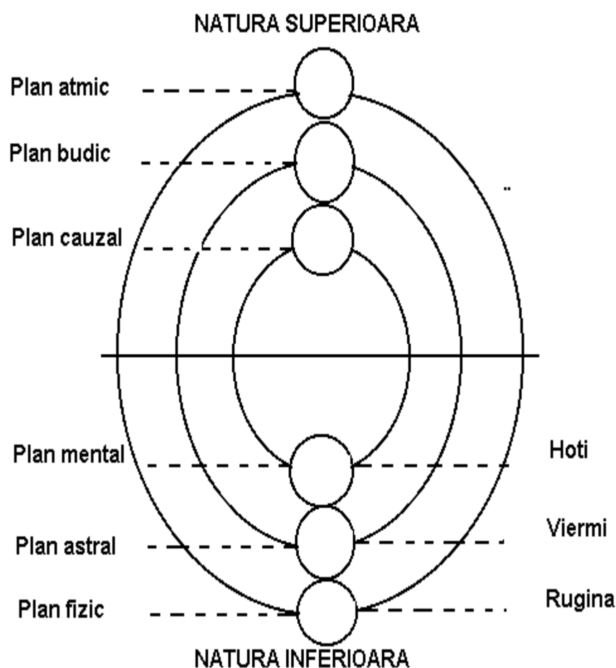
considerata ca simbolul materiilor care ataca metalele, și, de o manieră mai largă, regnul mineral. Ori, în ierarhia regnurilor naturii, regnul mineral corespunde planului fizic; rugina simbolizează deci ceea ce distruge planul fizic, corpul omenesc.

Cu viermii se intra în lumea astrala care este aceea a inimii, a sentimentelor. O fiinţa a cărei inima este plina de ură, îndoială, orgoliu, dispreţ, violenţă, este prada viermilor. Nu se spune cu adevărat că ea „se macină”?... Da, crezând că îl distrugem, împărţind viermele în bucăţi se observa în realitate că el se multiplica. Din punct de vedere simbolistic este un fenomen semnificativ pe care îl găsim în lupta mitica dintre Hercule şi Hidra din Lerna. Hidra era acel monstruos șarpe cu șapte capete care creșteau pe măsură ce erau tăiate; pentru a o învinge trebuiau tăiate cele șapte capete deodată. Hercule reuşi să o învingă prin foc. Aceasta hidra reprezintă cele șapte păcate capitale care renasc pe măsură ce se încearcă distrugerea lor. Nu există decât un singur mijloc de a le distruge: focul divin al iubirii care arde toate capetele deodată. Dar vorbind despre viermi Iisus dorea să desemneze dușmanii care ne ataca în planul astral, anumite dorinţe care ne macină.

Hoţii sunt de asemenea un simbol. Hotul vine însoţit de chei false, de un cuţit, un revolver şi aşteaptă sosirea nopţii pentru a trece la treabă. În sfârşit când totul s-a stins, când oamenii s-au culcat, el se furișează în casă. Hoţii sunt simbolurile duşmanilor noştri din planul mental. Acela care are inteligenta întunecată şi atenuată va fi atacat de hoţi pentru că peste tot unde domneşte întunericul hoţii se aduna. Aceşti hoţi sunt entităţi invizibile, îndoieli, neliniști care există în voi. Toate aceste gânduri care va lasă

despuiaţi, slabi, epuizaţi, nu sunt oare dovada că hoţii au venit şi v-au luat bunurile? Arătaţi-mi comorile voastre de forţă, bucurie, pace... Nu puteţi? au sosit deci hoţii. Hoţii sunt gândurile care lucrează în întuneric pentru a va fura inspiraţiile, credinţa voastră, etc...

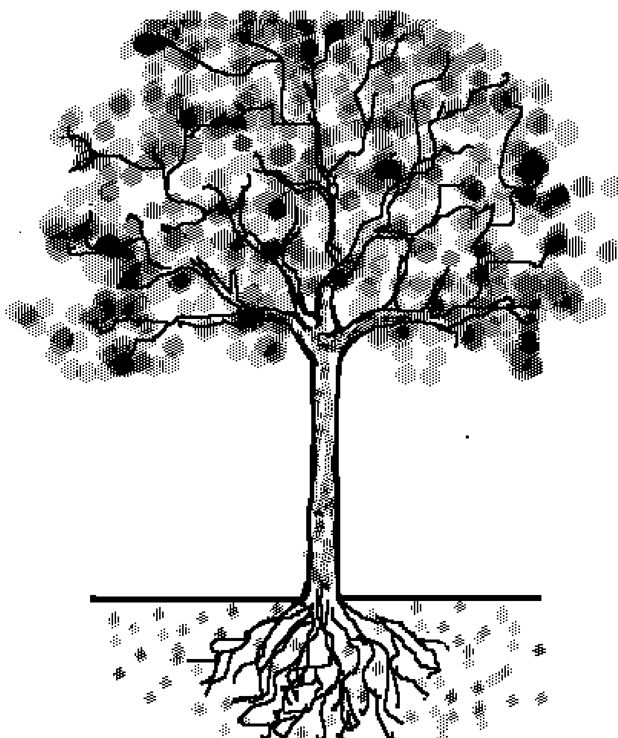
Rugina, viermii şi hoţii despre care vorbea Iisus corespund deci planurilor fizic, astral şi mental; şi le putem plasa pe schema care am studiat-o în conferinţa precedenta. Într-o zi, o bucata de fier mâncată de rugină întreabă un plug care tocmai intra în fermă, de ce lucește aşa de tare. „Pentru că eu muncesc, răspunse plugul; tu trăieşti în lenevie, de aceea te acoperă rugina”. La leneși voinţa este atacata de rugina. cât despre inima omului senzual, aceasta este roasa de viermi. Iar intelectul obscur este, fatalmente, vizitat de hoţi.

Împotriva acestor trei categorii de duşmani Iisus ne avertizează spunând: „Nu va strângeți comori pe pământ...”. Căci priviţi ce se întâmplă aceluia care se limitează la comorile pământene: începe să refuze să meargă, aceasta nefiind necesar deoarece are maşini; nu mai scrie fiindcă are secretare care o vor face în locul sau; nu mai vorbeşte, căci vorbesc alţii pentru el şi nu mai gândeşte căci gândesc alţii pentru el. Nu îi mai rămâne decât să mănânce să bea, să doarmă, să-și întreţină amante etc... Încet-încet el se înfundă în inerţie, pasiuni şi întuneric: a adunat comori într-o banca unde rugina, viermii şi hoţii sosesc, mai devreme sau mai târziu, să o atace.

Mai departe Iisus dă, El însuşi, explicaţia sfaturilor sale: „Pentru că, unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră”. Da, aceasta trebuie ştiut, căci totul se schimbă pe pământ: nu se pot păstra veşnic case, uzine, maşini, nici soţia care are, poate, amanţi (sau soţul care are, poate, amante), nici copiii, care devin adesea ostili părinţilor lor. Atunci, în ziua în care omul pierde ceea ce iubeşte, ce îi mai rămâne?... Când inima voastră este în casa de bani proprie, dacă aceasta se golește, inima se va goli şi ea. Când iubiţi fizic o femeie, dacă ea va părăseşte, inima voastră se va frânge. Deci când Iisus spunea: „Nu va strângeți comori pe pământ... ci strângeți-vă comori în cer” aceasta înseamnă: „Detaşaţi-vă de cele trei principii inferioare ale personalităţii voastre şi legaţi-vă de cele trei principii superioare ale individualităţii voastre, unde nu vă veţi mai teme de rugină, viermi şi hoţi.”

Să luăm acum imaginea unui copac. Se poate spune, schematic, că este constituit din două conuri: Conul ramurilor, al cărui vârf este în sus şi conul rădăcinilor, cu vârful în jos. Conul cu vârful în sus este simbolul ascensiunii spirituale, în timp ce conul inversat este simbolul limitării. În sfârşit, pentru acela

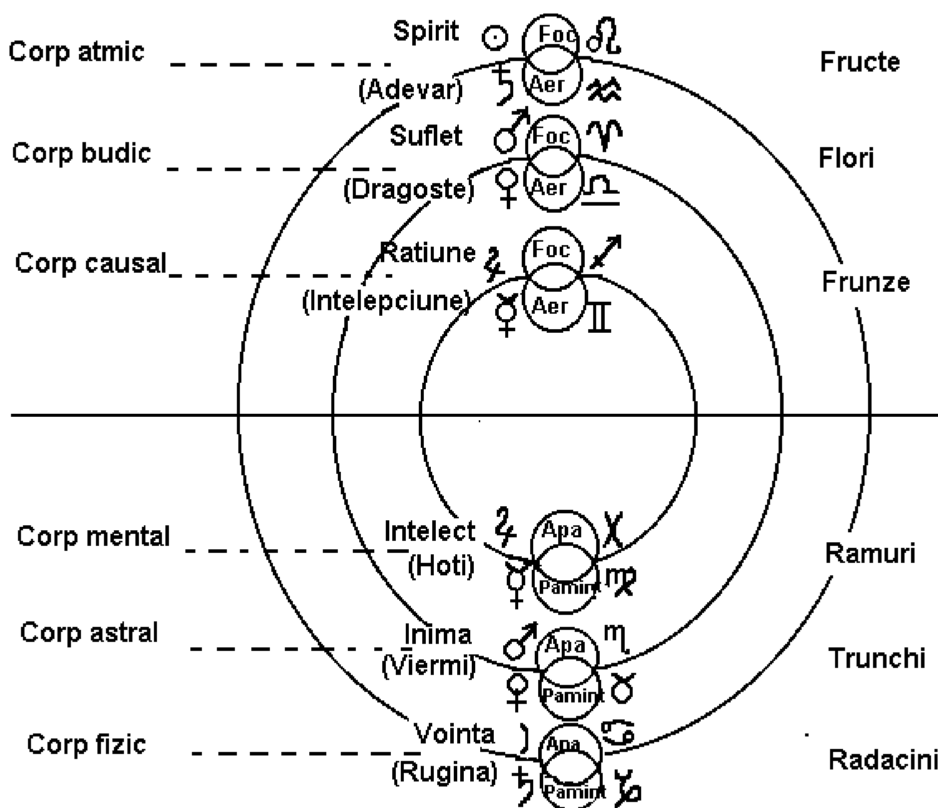

care a coborât foarte jos în conştiinţa sa nu va exista nici lumină, nici căldură, nici mişcare. Există, deci, în rădăcinile copacului, cele trei corpuri inferioare: fizic, astral, mental. Mișcarea, căldura, lumina se manifestă numai în frunze, flori şi fructe. Acela care se înalţă la înţelepciune, iubire, adevăr trăieşte în frunze, flori şi fructe: cele trei corpuri superioare. Deci rădăcinile pregătesc hrana pentru fructele care se coc în vârful fiinţei. Semnele astrologice puse în schema subliniază exactitudinea corespondentelor: în jos, Luna (unita cu

Saturn inferior): lenea. În partea de sus a schemei, Soarele (unit cu Saturn superior); activitatea.

„Strângeţi-vă comori în cer unde nu le mănâncă moliile şi rugina şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură”. Acum înţelegeţi de ce comorile despre care vorbeşte Iisus nu pot fi atinse decât prin munca voinţei, inimii şi intelectului, căci activitatea este aceea care împiedică rugina să macine, iubirea omoară viermii şi înţelepciunea ne apără de hoţi.

Într-un alt pasaj al Evangheliilor Iisus a spus: „Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi găsi, bateţi şi vi se

va deschide”. Aceste cuvinte nu pot fi explicate decât prin cunoaşterea acestei trinităţi care reprezintă intelectul, inima şi voinţa din om. „Cereţi şi vi se va da...” Dar ce să cerem? şi cine cere în noi?... Ce să

căutam?... şi cine cauta în noi?... Unde să batem?... şi cine lovește în noi?... Gândiţi-vă: cine cere în noi, intelectul, inima sau voinţa? Intelectul nu ştie să ceară, voinţa, de asemenea, inima este aceea care cere. Intelectul caută iar voinţa bate. Acum, fiindcă intelectul caută, oare ce cauta? Cauta ceea ce îi este indispensabil: lumina, înţelepciunea. Inima cere căldură, iubire: a iubi şi a fi iubit. Voinţa bate pentru a i se deschide porţile închisorii, pentru a avea libertatea de a acţiona.

Acum totul se clarifica: intelectul cauta înţelepciunea; inima cere iubirea iar voinţa bate pentru a fi libera şi a crea. Din nefericire majoritatea oamenilor se folosesc de intelectul lor pentru a cauta banii şi puterea, şi nu înţelepciunea. Inima lor nu cere iubire ci plăceri, iar voinţa lor se foloseşte de libertate pentru a distruge în loc de a crea. şi în acel moment, cu adevărat, li se deschid porţile închisorilor, spitalelor, cimitirelor...

Inima trebuie să aibă că ideal iubirea divină; intelectul, înţelepciunea divină; iar voinţa, forţă divină. Acestea sunt comorile ce trebuie adunate din Cer. Aceluia care va ajunge să realizeze acest ideal i se va putea spune într-o zi: „Nu cereţi, şi vi se va da, nu căutaţi şi veţi afla, nu bateţi şi vi se va deschide”. Căci pentru un adevărat fiu al Domnului, pentru o adevărata fiica a Domnului, nu mai trebuie să ceara, să caute, să bata: Cerul ştie de ce are nevoie şi îi va da.

V. “INTRATI PE POARTA CEA STRIMTA”

Începeţi să vedeţi că dacă numeroase pasaje din Evanghelii rămân încă obscure, este pentru că

niciodată nu s-a știut a le interpreta în lumina Ştiinţei iniţiatice: în fine, aceasta ne instruiește asupra structurii fiinţei umane, asupra existentei şi rolului diferitelor corpuri pe care ştiinţa materialistă le ignoră. Să ne oprim asupra cuvintelor lui Iisus: „Este mai uşor să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să între un om bogat în Împărăţia lui Dumnezeu”. Majoritatea comentatorilor au explicat aceste cuvinte tulburătoare prin faptul că Iisus dorea să insiste prin aceasta imagine frapantă asupra imposibilităţii că bogatul, prezentat că un om dur, egoist, să fie admis în Împărăţia Domnului. şi nu s-a luat în serios imaginea cămilei, într-atât de exagerată li s-a părut. Nu, ea nu este deloc exagerata şi veţi înţelege de ce.

Am văzut că locul tuturor sentimentelor, dorinţelor, emoţiilor, pasiunilor din om este corpul astral. Poftele nemăsurate, cupiditatea, nevoia de a poseda, satisface, sunt manifestări ale corpului astral, şi dacă acest corp astral nu este stăpânit, educat, se mărește din ce în ce mai mult şi devine că o tumoare monstruoasa în fiinţa omeneasca. Este cazul bogatului care, în dorinţa de a aduna bani, terenuri, case, etc, sfârșește prin a avea un corp astral imens care îl împiedică să treacă prin poarta Împărăţiei Domnului. Căci în Împărăţia Domnului nu sunt acceptate decât fiinţele care au învăţat ce este sacrificiul, renunţarea, abnegaţia.

Să studiem acum natura cămilei: ea a știut să se adapteze perfect desertului unde nu creste aproape nimic. Puţinul pe care îl găseşte îi ajunge, putând merge zile întregi fără a mânca sau bea. Ea are deci un corp astral minuscul şi de aceea este simbolul iniţiatului care se mulţumeşte cu puţin şi care este capabil să străbată, fără a se prăbuși, cele mai dure

condiţii de viaţa. Când Iisus spunea despre cămilă că poate trece prin urechea acului - acum înţelegeţi, fraza este clara - se referea nu la corpul fizic ci la corpul astral. De aceea va spuneam că dacă nu vom cunoaşte structura fiinţei omeneşti nu vom reuşi să interpretam anumite pasaje din Evanghelii.

Corpul astral, care este sediul sentimentelor, pasiunilor, începe să se manifeste în om începând cu pubertatea. Înaintea acestei perioade în activitate este mai ales corpul eteric. Bineînţeles corpul astral este prezent, de asemenea şi corpul mental: copilul trăieşte emoţii, înţelege ce i se spune, dar corpul astral nu se formează în el cu adevărat decât pe la paisprezece ani, iar corpul mental spre douăzeci şi unu de ani. cât despre corpul eteric care are cea mai lunga activitate între naştere şi vârsta de șapte ani, se poate spune că asigură creșterea şi dezvoltarea în bune condiţii a corpului fizic.

Corpul eteric acţionează în copil că şi în plante. Planta nu are corp astral, căci ea nu are o veritabila sensibilitate, cel puţin dacă o comparam cu cea a animalelor sau oamenilor, şi atunci când o rupeţi nu suferă. Plantele nu au un corp astral dezvoltat dar au un corp eteric foarte puternic, de aceea nu încetează să crească şi să se dezvolte. Dacă tăiaţi ramurile sau tulpinile lor, ele cresc din nou, şi dacă le daţi deșeuri, ele le absorb şi le transforma pentru a produce fructe. Corpul lor eteric purifica tot.

Copiii seamănă cu plantele: totul se transforma şi se purifica continuu în ei graţie corpului eteric a cărui activitatea nu este încă împiedicată de manifestările corpului astral. Către paisprezece ani începe perioada adolescentei şi atunci lucrurile se complica, căci corpul astral care se trezeşte declanşează toate manifestările

pasionale: sexualitatea, agresivitatea, poftele nemăsurate. şi cum toate aceste manifestări produc impurităţi, resturi, corpul eteric trebuie să se ocupe mereu cu eliminarea lor.

Inocenţa, candoarea, puritatea copiilor, vine din faptul că la ei corpul astral nu este încă dezvoltat. Iată deci o noua explicaţie a cuvintelor lui Iisus: „Dacă nu veţi deveni copii, nu veţi intra în Împărăţia Domnului". Copilul va intra în Împărăţia Domnului pentru că nu are un corp astral umflat, buhăit, care să-l împiedice să intre. Camila, v-am spus-o, este un simbol şi copilul, aici, e asemenea. Iisus nu dorea să interzică oamenilor să devina adulţi, dar îi indemna să-și domine corpul lor astral ale cărui dorinţe exigente le-ar închide intrarea în Împărăţia Domnului, care este o stare de conştiinţă, de pace, de armonie, de lumină. Evident, corpul astral este necesar; dacă Inteligenţa cosmica a creat omul cu un corp astral este pentru că acesta are un rol de jucat: fără el nu vor există nici senzaţii, nici dorinţe, nici sentimente şi omului îi va lipsi ceva, dar toate acestea nu trebuie lăsate să se dezvolte fără măsură.

Să revenim la cuvintele: „Este mai uşor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să între un bogat în Împărăţia lui Dumnezeu". Da, accesul în Împărăţia Domnului este greu căci se intra prin acea „poarta strimta" de care vorbeşte Iisus într-un pasaj din Biblie: „Intraţi pe poarta cea strimtă, căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare şi mulţi sunt cei ce intră pe ea". Această poartă strimtă care permite accesul în Împărăţia Domnului este poarta Iniţierii. Iniţierea este o asceză care învaţă pe om cum să se dezbare de toate slăbiciunile şi toate tendinţele sale negative. Se poate compara cu orificiul prin care trece șarpele când trebuie să-și schimbe pielea. Discipolul

este acela care se pregăteşte să treacă prin poarta strimta care îi va smulge pielea cea veche, adică obiceiurile rele, concepţiile eronate. Fiecare dintre voi este chemat să treacă prin poarta cea strimtă si, în loc să vă tulburaţi şi să vă înfricoșaţi, bucuraţi-vă să deveniţi, graţie acesteia, o fiinţa noua, cu gânduri, sentimente şi un comportament nou.

Se poate spune că în cursul existentei sale omul străbate trei porţi: cea a nașterii prin care trec toţi oamenii, fie ei buni sau răi. Pe urmă poarta morţii, la fel trecută de către cei buni şi de cei rai. Dar poarta Iniţierii o trec numai aceia care sunt capabili de mari sacrificii şi renunţări.

VI. „CINE VA FI PE ACOPERIŞUL CASEI...”

„De aceea când veţi vedea uriciunea pustiirii despre care a vorbit proorocul Daniel așezată în locul sfânt - cine citeşte să înţeleagă! - atunci cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munte; cine va fi pe acoperișul casei să nu se pogoare să-și ia lucrurile din casa; şi cine va fi la câmp să nu se întoarcă să-și ia haina. Vai de femeile care vor fi însărcinate şi de cele care vor alăpta în zilele acelea! Rugaţi-vă că fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat. Pentru că va fi un necaz aşa de mare cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum şi nici nu va mai fi. Şi dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar din pricina celor aleși zilele acelea vor fi scurtate.

Atunci dacă vă va spune cineva: „Iată, Hristosul este aici sau acolo” să nu-l credeţi. Căci se vor scula Hristoşi mincinoși; vor face semne mari şi minuni până acolo încât să înșele,

dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleși. Iată că v-am spus mai dinainte. Deci dacă va vor zice: „Iată-l în pustie”, să nu va duceţi acolo! „Iată-l în odăiţe ascunse”, să nu credeţi. Căci cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, aşa va fi şi venirea Fiului Omului. Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii. Îndată după acele zile de necaz soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer şi puterile cerurilor vor fi clătinate. Atunci se va arata în cer semnul Fiului Omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi cu mare slavă”. – Matei 24: 15-30

Nu va voi interpreta astăzi toate prezicerile care se găsesc în lungul pasaj pe care tocmai l-am citit, sunt prea multe lucruri de explicat. Dar să ne oprim un moment asupra pasajului în care Iisus zice: „Îndată după acele zile de necaz soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer...”. Astronomii vor zice, bineînţeles, că acest lucru nu este posibil şi au dreptate: soarele, luna şi stelele despre care vorbeşte Iisus trebuie înţelese că simboluri. „Soarele se va întuneca”: soarele reprezintă intelectul uman care se depărtează de veritabila Ştiinţa iniţiatică, fabrică o filozofie, o ştiinţă, puncte de vedere eronate pe care umanitatea va fi obligata să le abandoneze.

„Luna nu-și va mai da lumina ei”: luna reprezintă domeniul sentimentelor, al religiei şi ea îşi va pierde lumina: ceea ce înseamnă că religia oficiala care a fost stabilita pe baze false, superstiţii, prejudecaţi, îşi va pierde influenta. „Stelele vor cădea din cer”, ceea ce înseamnă că toţi cei care ocupa un rang, un loc sau au

gloria pe care nu o merita, vor cădea de pe piedestal. Vedeţi câte simboluri de interpretat sunt în acest pasaj!

Există de asemenea multe de spus în privinţa falșilor Hristoşi care riscă să apără şi au fost, desigur, mulţi în istorie care au fost tentaţi să se substituie lui Hristos. Totuşi nu trebuie să ne îndoim că spiritul lui Hristos s-a manifestat prin toţi cei care au îndeplinit condiţiile să-l primească, cei care au trăit o adevărată viaţă Spirituală. Gândindu-se că, exceptându-l pe Iisus, toţi marii Maeștri şi Iniţiaţi sunt impostori se face o gravă eroare.

Astăzi mă voi mulţumi să studiez un verset care în general a fost neglijat. Iisus, anunţând necazurile, zice: „Cine se va afla pe acoperișul casei să nu se pogoare să-și ia lucrurile din casa”. De ce nu trebuie să se coboare de pe acoperișul casei? Dacă izbucneşte o furtuna, un război cu bombardamente, vor fi mai la adăpost pe acoperiș?... Nu, desigur că nu. Acoperișul casei este aici tot un simbol şi vom vedea în ce măsură îl vom putea interpreta.

Priviţi aceasta schema şi veţi recunoaşte cu aproximaţie o casă.

.

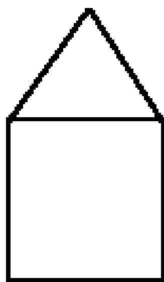
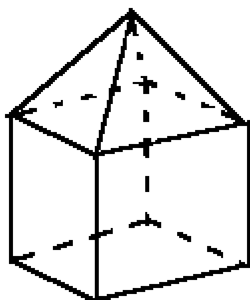

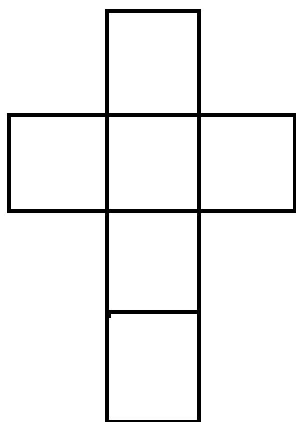
Figura 1

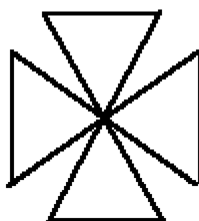
Ea se compune dintr-un pătrat şi un triunghi reunite. În limbajul simbolurilor triunghiul reprezintă

spiritul şi pătratul - materia. 3-ul este numărul celor 3 principii divine: lumina, căldura şi viaţa iar 4, al celor patru stări ale materiei: solid, lichid, gazos şi plasma. Deci când Iisus zice: „Cine se va afla pe acoperișul casei să nu se pogoare”, El vrea să spună că în momentul nenorocirilor şi necazurilor omul nu trebuie să se tulbure, să nu coboare în materie pentru a se adăposti, ci să rămână sus, în spirit. Să privim acum schema casei în spaţiul cu trei dimensiuni.

Apoi să dezvoltăm volumele: corpul casei de o parte şi acoperișul de cealaltă.

Veţi remarca că cele două volume dezvoltate reprezintă două cruci diferite: prima este numita crucea latină a două crucea de Malta. Ştiţi că piramidele din Egipt sunt făcute pe o baza cubica

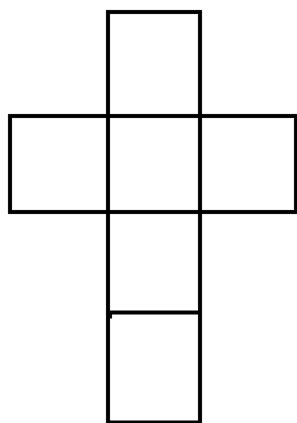
înfundată în sol şi acoperita cu un acoperiș cu patru fete triunghiulare care este piramida propriu-zisa. Deci una din cruci este sub pământ iar cealaltă deasupra şi nu din întâmplare marii Iniţiaţi ai Egiptului au ales forma piramidei. Triunghiul şi pătratul reprezintă deci spiritul şi materia. Triunghiul, 3-ul este de asemenea graţia, iubirea, iar pătratul, 4-ul este justiţia. Iubirea este deci plasată deasupra justiţiei care îi servește de baza. După legea justiţiei trebuie să ţinem cont de fiecare din faptele noastre. După legea iubirii, oricare ar fi greșelile noastre vom putea fi mereu salvaţi prin graţia Domnului. Unde este adevărul?

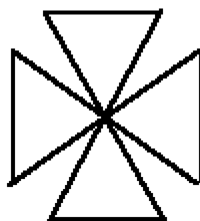
Atunci când discipolii lui Iisus l-au întrebat despre orbul din naştere: „Ce a greşit acest om sau părinţii lui pentru că el să se nască orb“? Iisus răspunde: „Nu este pentru că părinţii lui au păcătuit ci pentru că operele lui Dumnezeu să se manifeste în el”. Răspunsul lui Iisus revelează un alt aspect al întrebării. Exista cazuri unde noi nu ştim de ce un suflet suferă sau este infirm. Poate se sacrifica pentru altul?... O ignoram. Atunci în loc să-l consideram că un vinovat care-și ispășește greșelile unei vieţi anterioare va trebui să fim foarte rezervaţi şi să ne abţinem să judecam totul înainte de a şti cu certitudine dacă a comis crime sau dacă și-a oferit sacrificiul pentru un motiv pe care nu-l cunoaştem.

Este dificil de a pune de acord justiţia şi graţia şi de a înţelege cum fiecare se manifestă. În realitate nici un om nu este demn să fie salvat, nici cei mai buni. Noi nu suntem salvaţi decât prin graţia Divină. Dacă noi vom fi supuşi numai legii justiţiei nu vom fi admiși în Regatul lui Dumnezeu, căci examinându-ne dosarul legea va găsi întotdeauna câteva datorii pe care încă nu le-am plătit. Justiţia este implacabilă, ea nu se

preocupă să afle dacă sunteţi fiu de rege sau iniţiat. Veţi zice: „Dacă justiţia se aplică întotdeauna, când se manifesta Graţia Divina”? În realitate, dacă justiţia s-ar fi aplicat într-adevăr, nimeni n-ar fi fost găsit demn să trăiască. Cerul ne hrăneşte, ne trimite tot ce ne este necesar, suntem pensionarii care trăiesc în abundenţă şi în loc să-i mulţumim, comitem greșeli zilnic. Dacă justiţia ar fi venit, ea ne-ar fi transformat în pulbere. Cea mai mare parte din oameni şi chiar teologi dintre cei mai mari prezintă graţia ca o manifestare arbitrara a Divinităţii care nu face decât ce-i place fără să dea socoteala nimănui: oricare ar fi greșelile sau bunele intenţii ale unei fiinţe, dacă Dumnezeu vrea să-i trimită Graţia sa El o va trimite. Graţia şi justiţia apar deci incompatibile şi aceasta datorita ideii care s-a format până în prezent despre una sau cealaltă, aparent e imposibil să le împaci. şi totuși este posibil, veţi vedea, este simplu.

Răspunsul este ascuns în desenul casei, aceasta casa pe al cărei acoperiș Iisus ne sfătuiește să rămânem. Să revenim la crucea obţinută prin dezvoltarea corpului casei: ea este formată pornind de la un cub. El reprezintă materia, baza, dar de asemenea limitele, închisoarea deci justiţia, crucea justiţiei. Crucea formata de suprafeţele triunghiulare ale acoperișului este crucea graţiei, a spiritului. Dacă rămânem la nivel de justiţie rămânem în pătrat. şi cum pătratul reprezintă legea, limitele, suntem încarceraţi. Dar noua Învăţătură a lui Hristos este plasată deasupra justiţiei, iată de ce deasupra crucii justiţiei se găseşte cealaltă cruce, crucea gratiei. Justiţia trebuie să servească că suport al gratiei.

Este interesant de remarcat că multe cruci care sunt date ca recompensă au exact aceeaşi formă: .

Inconştient oamenii lucrează după legile Naturii. Fiecare simbol folosit într-o societate, fiecare formă arhitecturală corespunde la o anumita evoluţie a filozofiei, a înţelegerii, a ştiinţei şi mentalităţilor. Dacă ştim să interpretam toate aceste semne, putem descoperi tendinţele care se găsesc în spate. Într-o zi când vom avea mai mult timp, voi putea să vă explic motivele pentru care, de-a lungul secolelor, în diferite ţări, anumite popoare au dat o formă sau alta caselor sau templelor lor.

De ce piramida are baza sa înfundată în pământ? Piramida vrea să ne indice cum 3-ul, spiritul nostru, trebuie să lucreze în viaţă asupra corpului nostru fizic: 4-ul, şi cum graţie spiritului, adică trinităţii iubirii, înţelepciunii şi adevărului (sau dacă preferaţi, a speranţei, credinţei şi iubirii), noi putem transforma materia noastră. Dar pentru aceasta trebuie să înţelegem, de asemenea, cum 3-ul devine 4. 3-ul fiind numărul Domnului, al Spiritului, iar 4-ul, cel al încarnării în materie, virtuţile trinităţii divine nu pot să se incarneze în om decât prin cele 4 principii care sunt inima, intelectul, sufletul şi spiritul sau; aceste 4

principii simbolizate de acoperișul piramidei au că suport corpul fizic, cubul, asupra căruia lucrează.

Dar să revenim la problema justiţiei şi gratiei. Când doriţi să construiţi o casa chemaţi muncitori, le daţi planul şi ei încep lucrul... Dar închipuiţi-vă, să constataţi puţin după aceea că nu va mai ajung banii să construiţi casa. Doar pereţii au fost construiţi, şi vă întrebaţi cum să continuaţi. Exista baza, fundaţiile, dar cum să facem să apară acoperișul care lipseşte? Mergeţi deci la o bancă: dacă ea constată că aveţi deja un capital, ea accepta să va împrumute o anumită sumă. Ce înseamnă aceasta? Banca împrumută oricui? Nu, dar dacă aveţi deja un capital, un teren, proprietăţi, ea completează ce este necesar.

Graţia funcţionează oriunde? Nu, ea merge către cel care a pregătit, a construit deja ceva şi care posedă deci un capital. Ea spune: „Această fiinţă lucrează, se roagă, meditează, face exerciţii spirituale, a construit zidurile templului sau, îi voi da deci din ce să-și facă acoperișul”. Graţia merge acolo unde deja ceva a fost construit, pregătit. Este acoperișul deasupra corpului casei, triunghiul asupra pătratului. Graţia Domnului poate astfel să viziteze pe toată lumea, mai puţin pe leneși, pe cei care nu lucrează deloc, care nu au început nimic. Ea se va îndrepta spre cei care au construit bazele existentei lor care lucrează la regenerarea fiinţei lor printr-o hrană pură, prin sentimente pure, prin gânduri pure. Graţia este deci ceva în plus fata de justiţie; dar în acelaşi timp se supune totuși unei anumite justiţii. Iată cum Graţia se împacă cu justiţia.

Când Iisus spunea: „Cine va fi pe acoperișul casei să nu se pogoare să îşi ia lucrurile din casa” El subînţelegea: în momentul în care se găseşte în

dificultate, cel care trăieşte în învăţământul înţelepciunii, iubirii, şi al adevărului nu trebuie să coboare în materie să caute ajutor, care oricum n-ar servi la nimic. El trebuie să rămână pe acoperiș. Unde este acest acoperiș ? Este în el însuşi: este spiritul sau şi el nu trebuie să coboare căci numai acolo el va fi în siguranţă. şi acolo, deasemenea, se găseşte graţia.

VII. „POTOLIREA FURTUNII”

În aceeaşi zi, seara, Iisus le-a zis: „Să trecem în partea cealaltă”. După ce au dat drumul norodului, ucenicii L-au luat în corabia în care se afla şi aşa cum era împreună cu El mai erau şi alte corăbii. S-a stârnit o mare furtună de vânt care arunca valurile în corabie, aşa că mai că se umplea corabia şi El dormea la cârmă pe căpătâi. Ucenicii L-au deșteptat şi I-au zis: „Învăţătorule, nu-Ţi pasa că pierim?” El S-a sculat, a certat vântul şi a zis marii: „Taci! Fără gură!” Vântul a stat şi s-a făcut o linişte mare. Apoi le-a zis: „Pentru ce sunteţi aşa de fricoși? Tot n-aveţi credinţă”? I-a apucat o mare frică şi ziceau unii către alţii: „Cine este acesta de Il asculta chiar şi vântul şi marea?” – Marcu 4:35-41

De obicei nu se insistă mult asupra acestui text. Este povestirea unei minuni a lui Iisus care pare prea simplă. În realitate este o povestire simbolică care prezinta o imagine a vieţii discipolului. Discipolul se află mereu pe mare, într-o barcă, unde trebuie să înfrunte furtuna şi vântul (sentimentele şi gândurile sale haotice). Hristos se afla şi El în barca, dar doarme, iar discipolul trebuie sa-L trezească pentru că Acesta

să Se ridice şi să spună gândurilor şi sentimentelor tumultoase: „Tăceţi! Opriţi-vă!”

Trezindu-se, Iisus a vorbit discipolilor săi: „Pentru ce sunteţi aşa fricoși? Tot nu aveţi credinţă?” Ce înseamnă a crede? A avea credinţă este a şti că în profunzimile fiinţei noastre trăieşte o mare putere, o entitate divină, Hristos. Din moment ce Hristos se găseşte în barca noastră, nu avem de ce ne teme, nu vom dispărea; datorita prezentei lui Hristos, chiar dacă El doarme încă, barca nu se va scufunda. Trebuie să ştim că în noi locuiește un print atât de luminos şi de puternic încât forţele ostile sunt obligate să ne respecte; din cauza acestei prezente divine din noi suntem în siguranţă.

Când Hristos se va trezi în noi, Îşi va manifesta puterea, înţelepciunea şi iubirea Sa; dar înainte de trezire trebuie să ştim că El se afla în barcă şi să fim siguri că nu vom risca nimic. Aceasta înseamnă a avea credinţă. Credinţa înseamnă să crezi în ceva ce este în aparenţă ireal sau chiar imposibil. Dacă pretindeţi că cunoaşteţi sau că ştiţi ceva înainte de a crede, aceasta este o ştiinţă pe care o aveţi, dar nu o credinţă. A avea credinţă este a crede în ceva pe care nu îl cunoaşteţi şi nu-l vedeţi deloc. A crede în Dumnezeu, în viaţa eterna, iată credinţa. Trebuie mereu să credem pentru că în domeniul spiritual, divin, vor există mereu lucruri de care nu vom şti, pe care nu le vom vedea sau trăi. Credinţa are că obiect ceea ce este cel mai subtil, cel mai îndepărtat de noi, ceea ce nu se poate verifica imediat. Spuneţi că vă cunoaşteţi soţia, copiii, prietenii şi că vă încredeţi în ei. Nu, aceasta este încredere bazată pe o anumită experienţă, nu este credinţă. A avea credinţă înseamnă a crede în ceva invizibil, intangibil. Chiar dacă nu suntem încă prea evoluaţi,

chiar dacă Hristos nu S-a trezit încă în noi, nu face nimic. Trebuie să avem credinţă pentru a putea traversa marile încercări ale vieţii.

Unii sunt uimiţi că Iisus se adresa cu reproşuri discipolilor Săi. Ei găsesc că a fost normal să le fie frică de furtuna şi sa-L trezească. Da, dar pentru Iisus această frică era o lipsă de credinţă. Ei ar fi trebuit să simtă că deoarece Iisus era cu ei, chiar adormit, nu riscau nimic. Ce merit ar fi avut ei de a nu le fi fost frica, când El ar fi fost cu ei, treaz? Trebuiau să aibă încredere chiar atunci când El dormea... Înaintea trezirii lui Iisus, discipolii nu ştiau că El va potoli furtuna. Era pentru prima dată când se întâmpla aşa ceva, discipolii nu văzuseră încă pe Iisus vorbind elementelor. De aceea după minune ei îşi spun unii altora: „Cine este acesta de îl asculta chiar şi vântul şi marea?”

Lumea invizibilă ne cere o credinţă asemănătoare celei pe care ar fi trebuit să o arate discipolii în timpul furtunii. Deoarece Hristos este în noi, chiar dacă somnolează, trebuie să avem încredere, să rămânem liniştiţi şi să credem că, chiar dacă barca noastră se va zdruncina, ea nu se va scufunda. Aceasta înseamnă credinţă: a crede fără a avea încă dovezi.

Trebuie să păstrăm această comoară preţioasă: copilul Hristos care doarme în noi. El doarme, este foarte mic, dar într-o zi când se va trezi va face minuni. Lăsaţi-L să doarmă încă dar în jurul Lui răspândiţi încrederea. El este real, nemuritor. Meditaţi la ceea ce vă spun şi veţi descoperi că în barca voastră Iisus doarme. şi dacă Il treziţi încercaţi să nu-L tulburaţi cu preocupări „meschine” şi strigăte inutile. „Pentru ce sunteţi aşa de fricoși? Tot n-aveţi credinţă”? a întrebat Iisus. Da, ne zbatem pentru aproape nimic; nu ne

gândim niciodată că purtam în noi cea mai mare putere: Hristos.

Hristos reprezintă iubirea, înţelepciunea şi adevărul din noi. Atunci când se produc mari tulburări în sufletul nostru, totul se liniștește repede dacă chemăm în ajutor iubirea şi înţelepciunea. Înţelepciunea este capabilă să facă să dispară norii şi să calmeze vânturile iar iubirea să liniștească marea. Înţelepciunea acţionează asupra vintului (gândirea) iar iubirea liniștește marea (sentimentele). Apa şi aerul, marea şi vântul sunt simboluri eterne. Apostolii, care cunoşteau sensul simbolurilor, nu au prezentat în Evanghelii decât evenimente ale căror detalii puteau să aibă o corespondenta în toate planurile. Iată de ce generaţii şi generaţii au putut medita asupra evenimentelor vieţii lui Iisus şi discipolilor Săi.

VIII. „CEI DINTÂI VOR FI CEI DIN URMĂ”

„Dar mulţi din cei dintâi vor fi cei din urmă şi mulţi din cei din urmă vor fi cei dintâi. Căci Împărăţia cerurilor se aseamănă cu un gospodar care a ieşit dis de dimineaţă să-și tocmească lucrători la vie. S-a învoit cu lucrătorii cu câte un leu pe zi şi i-a trimis la vie. A ieşit pe la ceasul al treilea şi a văzut pe alţii stând în piaţă fără lucru: „Duceţi-vă şi voi în via mea, le-a zis el, şi vă voi da ce va fi cu dreptul” şi s-au dus. A ieşit iară pe la ceasul a șaselea şi al nouălea şi a făcut la fel. Când a ieşit pe la ceasul al unsprezecelea a găsit pe alţii stând în piaţă şi le-a zis: „De ce staţi aici toata ziua fără lucru”? Ei au răspuns: „Pentru că nu ne-a tocmit nimeni”. „Duceţi-vă şi voi în via mea” le-a zis el “și veţi

primi ceea ce va fi cu dreptul". Seara stăpânul viei a zis ispravnicului sau: „Cheamă pe lucrători şi dă-le plata, începând de la cei de pe urmă, până la cei dintâi. „Cei din ceasul al unsprezecelea au venit şi au luat fiecare câte un leu. Când au venit cei dintâi, socoteau că vor primi mai mult, dar au primit şi ei tot câte un leu de fiecare. După ce au primit banii, cârteau împotriva gospodarului şi ziceau: „Aceştia de pe urmă n-au lucrat decât un ceas şi la plata i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul şi zăduful zilei". Drept răspuns el a zis unuia dintre ei: „Prietene, ţie nu-ti fac nici o nedreptate; nu te-ai tocmit cu mine cu un leu? Ia ce ţi se cuvine şi pleacă. Eu vreau să plătesc şi acestuia din urmă ca şi ţie. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău fiindcă eu sunt bun? Tot aşa cei din urmă vor fi cei dintâi şi cei dintâi vor fi cei din urma". – Matei 19:30 şi 20: 1-16

În această povestire atitudinea stăpânului privindu-i pe muncitori poate părea ilogica, îngustă, nesăbuită. Ceea ce este cel mai dificil de înţeles sunt cuvintele: „Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu"? şi mai ales dacă am considera că stăpânul îl reprezintă pe Dumnezeu însuşi, vom considera că Dumnezeu ia decizii arbitrare, că El face ce vrea fără să dea socoteală nimănui şi că El nu acţionează respectând justiţia. De ce cei care au lucrat toată ziua nu sunt plătiţi mai avantajos decât cei care au lucrat o ora?... şi cum se face că ultimii devin cei dintâi şi primii, cei de pe urma? Într-un alt domeniu, trebuie înţeles că cei nebuni vor deveni cei mai înţelepţi iar cei savanţi vor deveni cei mai ignoranţi; că cei bogaţi vor deveni toţi săraci, în timp ce cerşetorii se vor transforma în

multimiliardari? Ce bucurie pentru unii şi ce triste perspective pentru alţii!... Nu, în realitate Iisus care vorbea în parabole în faţa mulţimii revela în fata discipolilor Săi un mare număr de adevăruri privind viaţa oamenilor şi fenomenele cosmice, şi aceasta parabolă trebuie interpretată.

S-a spus că stăpânul a ieşit mai întâi la prima oră dimineaţă, apoi a ieşit din nou la a treia, a șasea, a noua şi a unsprezecea oră. La evrei ziua era divizata în douăsprezece ore, ea începea la şase dimineaţă. Prima oră corespunde deci orei şase, a treia orei opt, a șasea orei unsprezece, a noua orei paisprezece, a unsprezecea orei șaisprezece. De ce aceste ore? Ele corespund unor certitudini astrologice. Mai întâi, pentru acelaşi loc, poziţiile soarelui pe cer la ora şase, ora opt, ora unsprezece etc sunt diferite, iar pe de altă parte, la fiecare din aceste ore, o nouă constelaţie se găseşte la ascendent. Deci dacă vom studia problema din punct de vedere astrologic vom face descoperiri importante, dar nu la acestea vreau să mă opresc astăzi.

Un lucru la care poate nu ne-am gândit studiind acest text este că muncitorii care au fost angajaţi la diferite ore nu aveau toţi aceeaşi capacitate, nici aceleași calităţi. În viaţa curentă, de exemplu, se ştie că cei ce se scoală foarte devreme pentru a merge la munca sunt săracii, în timp ce bogăţii dorm uneori până la ora unsprezece sau până la prânz. Ceea ce nu înseamnă că în aceasta parabola trebuie să înţelegem că muncitorii de la prima ora sunt săraci şi cei de la ora unsprezece sunt bogaţi, nu, dar făcând aceasta remarcă vă dau o metodă de utilizat în studierea textelor. Peste tot în Evanghelii sunt date Iniţiaţilor mici semne asemănătoare afișelor şi tablourilor de

semnalizare, şi trebuie înţeles aici că aceşti muncitori veniţi la diferite ore din zi nu aveau aceeaşi competenţă.

Pentru toţi oamenii ceea ce contează în viaţa este de a fi primul: primul în ştiinţă, în artă, în literatură, în sport, primul în frumuseţe, la ţintă, forţă, bogăţie, glorie, etc... Peste tot şi întotdeauna există un fruntaș şi un codaș. În acelaşi timp, dacă vreţi să-l descoperiţi pe cel care este într-adevăr primul sau pe cel care este realmente ultimul nu o să reuşiţi, căci toate clasamentele umane sunt foarte relative. Când se ia în consideraţie un număr limitat de indivizi se poate spune că acela este primul şi celălalt ultimul, dar când se considera viaţa ca un drum infinit şi neîntrerupt, unde îi vom găsi pe primul şi pe ultimul?... În acelaşi timp dacă vom compara existenta cu o roată care se învârte, cel care va fi primul va deveni ultimul şi invers. Şi într-o familie, cine este primul: tatăl, mama sau copilul? Ca vârstă, copilul este ultimul, dar că importanţă primul, căci tatăl şi mama lui nu au grija decât de el, nu se gândesc decât la el, el este venit ultimul, dar cum atrage atenţia tuturor, în realitate este primul. Pe de altă parte se constată deseori că unii care sunt primii acolo unde trebuie să te arăţi înţelept sau savant, sunt ultimii în domeniul forţei, al rezistenţei fizice, şi mulţi care sunt foarte puternici, voinici nu au nimic în cap. Aşa se petrec lucrurile în viaţa. Cei care sunt primii într-un domeniu sunt totdeauna ultimii în alt domeniu. Bucuraţi-vă deci, căci fiecare îşi poate spune că este primul în ceva. Evident, acel ceva poate fi traficul sau afacerile dubioase, dar totuși este primul în ceva.

Fiinţa omenească posedă cinci simţuri: pipăitul, gustul, mirosul, auzul, văzul Primul care a apărut este

simţul tactil şi ultimul este văzul, dar în ceea ce priveşte organizarea, structura şi posibilităţile, văzul este primul, adică cel mai bogat şi mai subtil. Cum se întâmpla aceasta? De ce primul a devenit ultimul, şi ultimul a devenit primul? Când plantaţi o sămânţă apar imediat ramuri, flori şi fructe? Nu, ceea ce se dezvoltă mai întâi sunt rădăcinile, şi când rădăcinile sunt înfundate solid în pământ, planta începe să se ridice deasupra solului şi într-o bună zi ea da flori şi fructe. Florile şi fructele apar ultimele, şi chiar dacă ar fi apărut primele, rădăcinile rămân ultimele din punct de vedere al organizării, subtilităţii şi frumuseţii. Nimeni nu se preocupa de rădăcini, toţi cauta florile şi fructele; sârmanele rădăcini sunt uitate în fundul pământului şi totuşi, biologic vorbind, ele sunt cele mai importante.

În domeniul iubirii sexualitatea a apărut prima, instinctul de procreare. Mai târziu de-a lungul secolelor a apărut o forma de iubire mai spiritualizată, că şi cum manifestările iubirii sexuale n-ar fi fost altceva decât rădăcinile unei plante care s-a dezvoltat pentru a forma mai târziu ramuri, flori şi fructe. Astfel sexualitatea primitivă a evoluat într-o tendinţă din ce în ce mai complexa şi spiritualizata. Cu cât o fiinţa evoluează cu atât mai puţin se poate satisface în animalitate şi cu atât mai mult ea caută, dimpotrivă, să îşi manifeste iubirea în frumuseţe, înţelepciune şi spiritualitate. Forma de iubire care a apărut prima în lume se situează ultima acum, pentru că a avut loc o evoluţie. Deci observaţi, toate aceste exemple luate din diferite domenii ale existentei ne arată că nimic în natură nu rămâne în acelaşi loc, că totul este în mişcare, în evoluţie. şi nu vom înţelege parabola pe

care v-am citit-o fără a ţine seama de această idee a evoluţiei.

În viaţă, acela care vrea mereu să rămână pe acelaşi loc fără a-și schimba nivelul şi punctul de vedere ajunge ultimul, în timp ce acela care cauta să urmeze cursul evoluţiei poate ajunge primul. Să presupunem că doriţi să ajungeţi la soare într-un car tras de boi - admiţând că exista, de aici la soare, o cale pentru boi - câte mii de ani v-ar trebui? Dacă aţi pleca într-o barcă pe oceanul cosmic, aţi face aproape la fel. Dacă aţi lua trenul aţi merge deja mai repede. Dacă aţi lua avionul, şi mai repede. Iar dacă aţi pleca cu viteza luminii aţi ajunge în opt minute şi câteva secunde. Ce semnificaţie au aceste exemple? Ca acela care călătorește într-un car cu boi, adică foloseşte numai posibilităţile corpului fizic, vechile metode, pentru a rezolva toate problemele, nu va găsi răspuns decât peste o mie de ani. Celui care călătorește pe apa, adică merge cu viteza sentimentelor mărunte, îi va trebui aproape tot atâta timp pentru a ajunge la capăt. Cel care călătorește în avion, adică îşi utilizează intelectul, va ajunge mai repede. Dar cel care poate călători cu ajutorul Spiritului, intuiţiei, se va deplasa cu viteza luminii şi va găsi imediat adevărul.

Pentru a ajunge primul într-o cursa de automobile nu trebuie să te folosești de un automobil vechi. Automobilele care erau cele mai perfecţionate cu ani în urmă sunt acum abandonate pentru că mecanica şi caroseria au făcut multe progrese. Trebuie ţinut cont de evoluţia care se face în toate domeniile pentru a înţelege de ce Iisus a spus că primii vor fi ultimii. Cel care apărea că fiind primul nu poate poseda cel mai înalt grad de perfecţiune. Multe posibilităţi în noi care sunt acum primele vor deveni mai târziu ultimele şi vor

lăsa loc unor noi posibilităţi. Într-o zi se va dezvolta al șaselea simt care ne va revela un univers extraordinar pe care primele cinci au fost incapabile să-l descopere.

Să ne ocupăm acum de anumite detalii ale parabolei. Ea vorbeşte despre stăpânul unei case, despre o vie şi muncitori care au fost angajaţi la diferite ore din zi dar care au primit acelaşi salariu, deși primii au lucrat 12 ore şi ultimii numai o oră. Această pare nedrept dar în viaţa curentă se acordă acelaşi salariu unui spărgător de piatra, de exemplu, şi unui pictor de talent? Se dau 150 sau 200 de lei pe zi unui spărgător de piatra care a muncit opt sau zece ore, şi 1000 sau 10000 de lei pictorului care a schiţat într-o jumătate de ora, în câteva linii de creion, portretul vostru. Asemenea cazuri sunt foarte frecvente în existenţă. În anumite profesii se poate câştiga într-o jumătate de oră mai mult decât alţii într-o zi etc. Această diferenţă de salarii dovedeşte existenţa unor munci şi a unor muncitori de diferite categorii. Ceea ce lasă să se înţeleagă că muncitorii angajaţi la diferite ore nu aveau aceleași competenţe.

Cartea Genezei începe prin cuvintele: „Bereschit bara Elohin eth ha-schamain ve-eth ha-arets”. Se traduc prin: „La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul”. Acest termen Elohim tradus prin Dumnezeu este un plural. Elohimii sunt entitățile superioare care au creat cerul şi pământul cu ajutorul mai multor alte entităţi: „muncitorii” din parabolă. Căci nu trebuie să vă gândiţi că înainte de crearea cerului şi a pământului nu exista nimic. Înainte de apariţia lumii fizice şi a omului existau numeroase ierarhii îngereşti care au participat la creaţia universului nostru. Creaţia cerului şi pământului de care vorbeşte Geneza nu este decât un moment în infinitul creaţiei.

Atunci, în această pildă, via reprezintă lumea iar muncitorii sunt diferitele fiinţe care au venit să participe la marea muncă a construcției sale. Recitiți în Biblie paragraful creaţiei lumii. În prima zi Dumnezeu a creat lumina şi este spus: „Vahii herev, vahii boqer, yom ehad”: „Si a fost seară, şi a fost dimineaţă, ziua întâi”. V-ați întrebat ce era această zi care începe prin seara?... Aceasta dovedeşte că nu trebuie să o consideram că pe una din zilele noastre pământene, ci că pe o perioada de lucru. A două zi Dumnezeu a creat firmamentul, adică fundația, ceea ce trebuia să servească drept baza creaţiei. În a treia zi El a creat ierburile, plantele care puteau să trăiască pe pământ. În a patra zi El a creat soarele, luna, stelele. Dat fiind faptul că lumina ne vine dinspre soare şi astre, se pune întrebarea cum Dumnezeu a putut să le creeze după ce a creat lumina. Prin simplul fapt că lumina pe care a creat-o El în prima zi nu este deloc lumina vizibila care vine din aceste corpuri celeste. În ziua a cincea Dumnezeu a creat păsările şi peştii. În ziua a șasea El a creat animalele şi pe om; şi în sfârşit în ziua a şaptea El s-a odihnit. Aceasta povestire este un rezumat al evoluţiei.

Atunci când Stăpânul (care nu îl reprezintă deci pe Dumnezeu însuşi ci pe Elohim) a vrut să aibă muncitori pentru via sa, el i-a chemat întâi pe cei care erau capabili să îndeplinească munca cea mai grea, cea mai dificilă. Primii muncitori sunt deci fiinţe care au coborât pentru a se ocupa de regiunile cele mai dense, ei au intrat în stânci, în pietre şi în pământ. Aceasta perioadă scurgându-se, sunt necesari alţi muncitori pentru a face o altă muncă, şi deci stăpânul casei a chemat alte fiinţe care au intrat în ierburi, arbori şi toate vegetalele. Când a ieşit pentru a treia

oara, stăpânul a chemat fiinţe care au luat formă de animale, pești, păsări şi s-au răspândit pe tot pământul, în apa şi aer. Când stăpânul a   eşti pentru a patra oara, el a angajat muncitori mai evoluaţi decât precedenții, fiinţe inteligente şi capabile să lucreze cu materia şi să o transforme. Aceste fiinţe au luat forma umană. În sfârşit, când stăpânul a ieşit pentru ultima oară, munca era aproape terminată în vie, dar erau necesari noi muncitori pentru a aduce ultimele retușuri şi el a făcut apel la fiinţe şi mai evoluate decât celelalte: îngerii. Venirea îngerilor corespunde dezvoltării conştiinţei în om. Ei au venit ultimii pentru a desăvârși creaţia.

Deci, vedeţi, nu îi putem însărcina pe îngeri să se ocupe de lumea minerala. Aceste munci grosolane au fost făcute de alţii. În viaţa curentă se constată acelaşi fenomen. Un rege şi un președinte de Republică nu vin într-un oraş pentru a mătura străzile... şi într-o uzină cel care sosește ultimul, directorul, nu are uneori altceva de făcut, ca funcțiune, decât să dea câteva semnături, dar pentru aceste semnături el câștigă mai multe avantaje decât muncitorii, căci aceste decizii sunt indispensabile pentru bunul mers al uzinei. El semnează, apoi este liber... Dar ce efort a trebuit să realizeze înainte pentru a putea, într-o zi, să-și pună doar semnătura!

Trebuie înţeles că evoluţia, capacităţile, virtuţile nu sunt aceleași la toate fiinţele. Observaţi ce se petrece în corpul nostru. Corpul fizic este constituit din diferite sisteme. Primul ca data este sistemul osos. Este un schelet solid care nu se schimba deloc în cursul existentei: îl putem asemăna cu regnul mineral. El reprezintă muncitorii de la prima oră. Al doilea grup de muncitori este reprezentat de sistemul muscular;

acest sistem evoluează puţin în cursul existentei şi el corespunde regnului vegetal ale cărui rădăcini sunt puternic fixate de pământ, de sistemul osos. Al treilea grup de muncitori este reprezentat de sistemele circulator şi respirator, ele corespunzând regnului animal care se deplasează peste tot pe pământ, în apa şi aer. Al patrulea grup de muncitori corespunde sistemului nervos care s-a dezvoltat mult mai târziu la om. Cum el este de o structură mult mai subtilă decât precedentele, el este supus la un mare număr de variații. A cincea grupă de muncitori corespunde entităţilor care lucrează asupra părţii spirituale a fiinţei noastre, a aurei noastre care este, de asemenea, un organism, un sistem, dar evident un sistem extrem de subtil. Aceşti muncitori reprezintă regnul angelic.

Si acum, cum primii devin ultimii? Pentru că ei nu evoluează deloc. Toate fiinţele care se mulţumesc să folosească posibilităţile cele mai simple ale fiinţei lor (care corespund sistemului osos, muscular, circulator şi respirator) nu evoluează. În timp ce acelea care folosesc posibilităţile spiritului evoluează rapid şi devin primele, pentru că mulţumită acestor posibilităţi ele ajung să le depăşească pe celelalte. Multe alte fiinţe vor veni şi îşi vor dezvolta alte calităţi mulţumită cărora ele vor fi primele.

Iată cum primii vor fi ultimii şi cum ultimii vor fi primii. În aparenta aceasta parabola era total nerezonabila dar observaţi că gândindu-vă, totul devine foarte clar şi logic. Muncitorii primei ore nu erau cei mai capabili, de aceea, deşi au muncit cel mai mult, nu au primit un salariu superior muncitorilor de la ora unsprezece, care au îndeplinit o sarcina mult mai subtilă şi delicată. Nu există deci nici o nedreptate, toate s-au plătit după dreptate şi

înţelepciune, şi totuşi, în parabola se spune cum, primindu-și salariul, muncitorii de la prima oră murmurau împotriva stăpânului casei... Dacă s-au revoltat este pentru că n-au înţeles legile evoluţiei. Pentru a nu fi depăşiţi trebuiau să muncească. Exista două metode pentru a nu fi depăşiţi: una este iubirea şi cealaltă, înţelepciunea. Cu iubirea şi înţelepciunea alături se avansează foarte repede. Când vedeţi o fiinţă mai înțeleaptă decât voi, în loc să va arătaţi nemulţumiţi, geloşi şi să doriţi să-i faceţi rău calomniindu-l, apropiaţi-vă de el, priviţi-l cum munceşte şi în ce fel a obținut asemenea rezultate. Astfel veţi învăţa multe. Să presupunem că faceţi eforturi mari fără rezultate; spuneţi-vă: „Voi merge spre acest om care a ajuns la un asemenea grad de evoluţie şi voi descoperi secretul reușitei sale”. Astfel va veţi instrui: căutând un adevărat Maestru. Dacă sunteți muzician, mergeţi să-l vedeţi şi să-l ascultaţi pe cel ale cărui concerte extraordinare atrag mulțimile. Lăsaţi-vă departe orgoliul pentru că nu vă va învăța nimic şi observaţi cum cântă acest virtuoz, întrebaţi-l cine i-a fost profesor, despre felul lui de lucru, etc...Dar nu vă revoltați niciodată, căci în revolta ajungi întotdeauna ultimul. Nici revolta nici furia nu pot să vă ajute, ci numai iubirea şi înţelepciunea. Dacă vă temeţi că un altul vă va depăşi, aceasta dovedeşte că nu aveţi nici iubire, nici înţelepciune şi dacă sunteți gelos pe cel care v-a depăşit, acesta dovedeşte din nou exact acelaşi lucru. Acela care poseda iubirea nu este nici neîncrezător, nici gelos, deoarece se simte bogat. Bogatul are motive de gelozie? Nu. Numai săracul poate fi gelos, pentru că simte că nu are nimic. Dacă doriţi să ajungeţi primul studiaţi, meditaţi, munciţi cu iubire şi înţelepciune, îi veţi depăşi pe toţi ceilalţi. Veţi

trece repede pe lângă ei, încât nu vor avea nici timp să va audă spunând: „Bună ziua, bună ziua” şi veţi ajunge departe! Căci numai muncind cu iubire şi înţelepciune vom putea călători în spaţiu cu viteza luminii.

IX. PILDA CELOR CINCI FECIOARE ÎNȚELEPTE ŞI CELOR CINCI FECIOARE NECHIBZUITE

„Atunci Împărăţia cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelele şi au ieşit în întimpinarea Mirelui. Cinci din ele erau nechibzuite şi cinci înțelepte. Cele chibzuite, când si-au luat candelele, au luat cu ele şi untdelemn în vase. Fiindcă Mirele zăbovea au ațipit toate şi au adormit. La miezul nopţii s-a auzit o strigare: „Iată Mirele, ieşiţi-I în întâmpinare!” Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat şi si-au pregătit candelele. Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: „Daţi-ne din untdelemnul vostru căci ni se sting candelele”. Cele înțelepte le-au răspuns: „Nu, nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă, ci mai bine duceţi-vă la cei ce vând untdelemn şi cumpărați-vă”. Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit Mirele: cele ce erau gata au intrat cu El în odaia de nuntă şi s-a încuiat uşa. Mai pe urmă au venit şi celelalte fecioare şi au zis: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Dar El drept răspuns le-a zis: „Adevărat vă spun că nu vă cunosc!” Vegheați dar, căci nu ştiţi ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului.” – Matei 25: 1 – 13

Citind această pildă nu se poate să nu fi remarcat ciudățenia anumitor detalii. La acest festin se cere fiecărui invitat o candela şi ceva de aprins. Trebuie presupus că sala nu este iluminata şi deci fiecare trebuie să-și aducă cu el lumina. S-a văzut vreodată un lucru asemănător? Un alt detaliu de neînţeles: cruzimea mirelui care nu ezita să închidă uşa în nas la cinci fecioare care n-au ulei şi care totuși au venit să-l întâlnească. Păcatul lor este deci atât de mare încât merita o asemenea pedeapsa? Ce individ dezagreabil şi needucat acest mire care trezeşte pe toată lumea în plina noapte şi lasă afară cinci sărmane fete sub pretextul că ele nu au ulei în lampa lor! A meritat efortul să aştepţi un om atât de antipatic care creează atâtea probleme pentru un pic de ulei? Peste tot în pilde găsim asemenea detalii bizare dar tocmai în aceste detalii Iniţiaţii descoperă dovada profundei înțelepciuni a Evangheliilor. În faţa contradicțiilor şi absurdităților acestei pilde suntem obligaţi să concluzionam că lampa, uleiul, soţul şi chiar fecioarele sunt simboluri pe care trebuie să le interpretăm.

Să începem cu fecioarele. Cinci fecioare cuminți şi cinci fecioare nechibzuite... De ce în aceasta pilda Iisus a ales acest număr cinci? De ce nu patru sau şase? Pentru că numărul cinci este cel al celor cinci virtuţi fundamentale: bunătatea, dreptatea, iubirea, înţelepciunea şi adevărul. Cele cinci fecioare înțelepte reprezintă deci aceste virtuţi, în timp ce celelalte fecioare nechibzuite reprezintă defectele corespunzătoare.

Pentru că Iisus a prezentat aceste virtuţi şi aceste vicii că pe nişte persoane, putem să începem a le cunoaşte. Să începem cu fecioarele nechibzuite. Prima fecioara era lipsită de bunătate. Preocupata numai de

a-și satisface dorinţele şi ambițiile, ea îşi urmă drumul, fără să remarce fiinţele care i se găseau în cale, le ignora sau le strivea. Dacă ea li se adresa, era doar pentru a le spune răutăți şi reaua voinţă o făcea să fie detestată de toţi.

A doua fecioară comitea tot felul de nedreptăți provocând agitaţie peste tot unde se afla, dar pretindea de fiecare data că este greşeala altora. Dacă ea suferea pentru un motiv oarecare, se simțea perfect inocenta şi acuza lumea întreagă: familia şi prietenii, societatea şi chiar pe Domnul, căci dacă El ar fi fost drept nu i-ar fi trimis decât fericire şi succes.

A treia fecioara nu avea decât ură pentru alţii, de aceea era tot timpul nefericită. Ea nu făcea decât să strige şi să se înfurie, că şi cum singura ei dorinţă ar fi fost aceea de a face viaţa imposibilă celor din anturajul sau. Nenorocirile altora erau singurele subiecte de înveselit.

A patra fecioară era total nesăbuită, făcea totul cu cea mai mare grabă, fără să reflecteze şi să prevadă consecinţele actelor sale. Nu i se putea încredinţa nimic căci ea spunea tot tuturor şi chiar celor cărora i s-a recomandat în mod special să nu li se spună. Comportarea ei producea catastrofe în viaţa altora. Ea nu era răutăcioasa, dar era atât de necugetată încât nu putea realiza nici o fapta bună. Atunci când era fericită era de o manieră foarte neplăcuta; şi chiar când plângea, făcea atâta zgomot şi scotea asemenea gemete încât atrăgea atenţia tuturor. Îi lipsea total discernământul şi considera mereu pe oamenii prosti drept inteligenţi sau invers, de altfel era incapabilă să asculte ceea ce spuneau alţii.

A cincea fecioară excela în arta de a minți. A povesti întâmplări era pentru ea cea mai mare plăcere. Răspândea fără încetare tot felul de zgomote şi invenții de care alţii se lăsau prinşi, ceea ce o înveselea mult. A venit un moment când ea a sfârşit prin a crede în tot ceea ce a inventat devenind victima imaginației ei şi începând să trăiască într-o lume de iluzii şi minciuni. Nu v-am dat numele celor cinci fecioare nechibzuite pentru că rămânând în memoria voastră risca să aibă o influenţă rea. Din contra, vă voi spune numele fecioarelor înțelepte.

Prima fecioară se numea Tova. Era foarte bună; alerga peste tot pentru a-i ajuta pe alţii, şi de aceea ea avea picioarele foarte frumoase. Încă din copilărie Tova a învăţat să fie foarte bună. Era orfană şi trăia la bunici, care o iubeau mult; bunica mai ales se ocupa de ea, arătându-i florile, fructele, insectele, o învăţa să le iubească şi să se ocupe de ele. Ea se gândea fără încetare să facă servicii: îngrijea copiii vecinilor, consola pe nefericiţi şi distribuia ajutoare săracilor. De aceea toţi o iubeau.

A două fecioara se numea Tsadka. Tsadka avea un simţ înalt al dreptăţii; ea deținea aceasta virtute de la tatăl ei care era foarte sever dar şi foarte drept. Cu toate că avea o preferință pentru Tsadka el nu i-o arăta niciodată pentru a nu o face orgolioasă. El distribuia tot în mod egal tuturor, dând astfel prima lecție de justiţie fiicei preferate, care-și observa tatăl, încercând să-l imite. Ea observa, de asemenea, peste tot cum viaţa se manifesta, avea mult discernământ şi înțelegea că suferința fiinţelor nu este întâmplătoare, că este consecinţă greșelilor trecute; era foarte uimita să vadă legile care regizează lumea.

A treia fecioara se numea Ahava. Tatăl ei a fost nevoit să plece să-și caute de lucru în străinătate şi toată familia era deci în sarcina mamei sale. Ahava care vedea toate sacrificiile pe care le făcea pentru familia sa, era tulburata de manifestările acestei iubiri; îşi admira mult mama care, de asemenea, voia să se sacrifice pentru alţii. Deseori când ieşea, privea soarele, norii, păsările, cărora le trimitea toată iubirea sa. Surâdea copiilor chiar şi când erau răutăcioși cu ea, îi suporta si-i privea cu multa tandrețe. De aceea din ce în ce copiii o iubeau şi doreau s-o vadă surâzând, să fie priviţi de ea, să-i simtă tandreţea, căci atunci când vorbea, vocea şi cuvintele ei erau că o mângâiere.

A patra fecioara se numea Hokmah. Ea era aproape întotdeauna tăcută şi se mulțumea să privească, să reflecteze, să asculte totdeauna în linişte. Uneori nu se ştia unde este de găsit: era plecată să viziteze un Iniţiat care nu locuia prea departe de ea, îl interoga pentru că voia să se instruiască şi să găsească răspuns la toate problemele care o preocupau. Ea înțelegea cât de profundă este viaţa, cât de complexă, dirijată de o raţiune omniprezentă. Ea vedea că în natură totul este legat, învăţa să caute şi să găsească în ea însăşi, în gândurile, sentimentele şi faptele sale, corespondente cu anotimpurile, ploile, astrele, florile...

Mai întâi părinţii lui Hokmah nu erau prea mulţumiţi de ea, bombăneau pentru că umplea casa de pietre, de scoici, insecte, de obiecte fără utilitate, dar Hokmah nu răspundea nimic sau zicea: „Lăsați-mă să fac asta, sunt fericită să studiez, fac nişte descoperiri atât de interesante!” Mai târziu părinţii înțeleseră că ea vizita pe Iniţiat şi Hokmah a început să-i înveţe multe lucruri, atât pe prieteni cât şi pe

ceilalţi din anturajul ei. Hokmah poseda o calitate remarcabilă: ştia să asculte; îl asculta pe Iniţiat cu un respect şi cu o atenţie extraordinară, asculta, de asemenea, toate zgomotele naturii, râurile, ploaia, vântul în ramuri... Deseori se culca pe pământ pentru a asculta zgomotele pădurii şi descoperea din ce în ce mai mult vocea care vorbeşte în toate lucrurile.

A cincea fecioară se numea Amena. Ea era născută la o ora foarte favorabila când Luna, Soarele şi Mercur erau foarte bine așezate. Când Amena vă privea, simțeați cum totul era deschis, clar şi franc în ea. Ea nu ascundea nimic pentru că nu avea nimic de ascuns. Venise pe pământ astfel construita pentru a mărturisi adevărul, pentru că în incarnările anterioare fusese veridica şi legata lumii adevărului. Din aceasta cauză și-a putut alege singură familia în care urma să se reîncarneze pentru că era deja liberă. Acela care aduce adevărul este liber, nu este supus Kharmei, el îşi poate alege familia şi condiţiile în care să se nască; luându-și numai bunele dispoziții de la tatăl şi mama sa, dar aducând totodată cu el aceasta virtute superioară.

Atunci când Amena privea pe cineva, acela simțea că lumea adevărului există cu adevărat; ochii săi emanau o asemenea lumină încât sub influenţa ei se simțea reconfortat şi liniştit. Amena iubea, de asemenea, contemplaţia. Ea privea cerul, munții, marea; iubea de asemenea să privească stelele în timpul nopţii şi se trezea deseori pentru a le admira; în aceste momente ea se lega cu tot universul şi sufletul său călătorea în lumi infinite, în spatii nelimitate. Când contempla stelele, ea putea citi în ele scrierea celesta, căci înțelegea că ele reprezintă caracterele înscrise de Dumnezeu în cartea naturii. Primăvara ea se scula

foarte devreme pentru a contempla răsăritul soarelui. Marea calitate pe care o posedă era această nevoie de contemplare, de adorare. Iisus a luat-o pe sora lui Lazăr, Maria, ca model pentru cea de a cincea fecioară, căci Maria Il contempla, legându-se întotdeauna cu Spiritul adevărului.

Iată, v-am prezentat cele cinci fecioare nebune şi cele cinci fecioare cuminți. Veţi găsi, fără îndoială, că această prezentare este un pic romanțată - este adevărat şi totuşi, simbolic este exacta.

Să ne oprim acum la lampa pe care fecioarele trebuiau să o aducă pentru a lumina sala ospățului. La ora actuală nu se mai foloseşte lampa cu ulei, dar ca simboluri, uleiul şi lampa joacă un mare rol în viaţa noastră. Să presupunem de exemplu, că sunteți anemic, v-a scăzut forţă vitală, sunteți somnolent şi epuizat, adică lămpii corpului vostru îi lipseşte uleiul şi începe să se stingă. Se întâmplă că lampa cu flacăra tremurândă să ajungă la spital unde i se adaugă puţin ulei şi flacăra începe să se reanime, să strălucească. În acest caz uleiul reprezintă sângele. Să presupunem că aveţi nevoie de hrană, haine, dar, dacă nu găsiţi ulei în lampa, adică nu aveţi bani în portmoneu, nu le puteţi cumpăra. Imaginaţi-vă că aveţi în gradină o floare ce se usucă, îi daţi puţină apă şi ea înfloreşte. Peste tot în domeniile vieţii regăsim uleiul şi lampa: pentru stomac înseamnă hrana; pentru plămâni, aerul; pentru creier este o idee...

Acest ulei se găseşte deci peste tot. Plantele și-l atrag din sol, din aer, din razele soarelui şi graţie lui îşi pregătesc seva, simbolul acestei seve vii care curge, de asemenea, în noi. Unde? În plexul nostru solar. Plexul solar este rezervorul forţelor vitale, acumulatorul tuturor energiilor; dacă veţi şti cum să-l

umpleți zilnic, veţi avea o sursă de unde să vă extrageți în orice moment forţele care va sunt necesare adică lampa voastră va putea furniza mijlocul de a-l aştepta pe Cel ce va să vină, pe Cel pe care fecioarele Il aşteptau şi care poate sosi zilnic în voi sub forma de lumină, înţelepciune, inspiraţie şi iubire.

Uleiul simbolizează forţă vitală, seva care hrăneşte toate celulele. Aţi trăit deja numeroase experienţe şi aţi remarcat ca, ştiind să va comportați cu înţelepciune, bunătate, generozitate, stăpânire de sine pe parcursul unei săptămâni, aveţi astfel posibilitatea de a înfrunta mai uşor problemele din zilele următoare. Totul se petrece ca şi cum aţi avea în voi un sprijin, ceva ca o forţă care ar fi fost pregătită în voi, o rezistenţă, o protecţie în celulele sistemului nervos în aşa fel încât acum puteţi suporta tensiuni mari. Ceva s-a plămădit în voi, ceva care vă dă posibilitatea să rezistați la lovituri, la dificultăţi. Cel care duce o viaţă rațională, luminoasă, plină de iubire simte că apare în el o forţă asemănătoare uleiului din lampa şi atunci chiar dacă este obosit, bolnav, el ştie să se odihnească un moment reușind să găsească înlăuntrul lui aceasta forţă care îl va restabili. Dacă aceasta forţă nu ar există în celule el nu ar putea rezista.

Vedeţi, pilda aceasta, a celor zece fecioare, are un sens mult mai larg şi profund decât cel care i-a fost dat până acum. Pentru Iniţiaţi acest sens este foarte clar, şi dacă în aceasta pilda Iisus a vorbit de fecioare înțelepte şi fecioare nechibzuite, este pentru că plexul solar se găseşte în relaţie cu semnul astrologic al Fecioarei. Plexul solar este ceea ce Iisus definea prin cuvântul „piept” când spunea: „Din pieptul sau va țâșni apa vie”. Aceasta înseamnă că trăind, gândind şi

simţind corect, plexul nostru solar este capabil să distribuie forţă vie celulelor noastre. În acest caz noi suntem întotdeauna sănătoşi, viguroși, plini de energie.

Cele cinci fecioare înțelepte şi cele cinci fecioare nechibzuite reprezintă cele două categorii de fiinţe, femei şi bărbaţi, evident: cei care ştiu să-și pregătească uleiul pentru candela şi cei care nu ştiu. Uneori vă cheltuiți forţă în furie, în dispute şi amuzamente, şi când soţul vina acasă (adică evenimentele minunate, fiinţele superioare) nu sunteți pregătiţi să-l înţelegeţi, să-l urmați, să-l iubiţi, sunteți slabi, bolnavi, epuizaţi şi suferiți de lipsa forţei pentru a trăi din plin aceste evenimente sau de a reîntâlni aceste fiinţe, şi astfel va veţi găsi privat de toate binecuvântările. Într-o oarecare măsură aceasta se poate produce zilnic.

Presupuneţi că ieri erați într-o stare interioară foarte proastă; astăzi figura vă este contractată, nu vă simţiţi cum trebuie şi iată că sunteți invitați la o recepție unde trebuie să întâlniţi persoane remarcabile şi regretați că nu va puteţi prezenta în faţa lor cu privirea care vă convine. Da, există recepţii la care ești invitat pe neaşteptate, iar dacă ești prost dispus şi totuși decizi să mergi, nimeni nu te va găsi agreabil, vei fi ocolit pentru că în ciuda podoabelor şi bijuteriilor tale vei fi stres, fără lumina, vei fi într-un fel exclus din petrecere. Vei fi prezent fizic dar nu vei participa cu toată conştiinţa pentru că nu ți-ai pregătit uleiul care nu se distilează decât încet, constant, şi a cărui fabricare cere mult timp, acest ulei cu care trebuie să-ţi umpli plexul solar.

Să presupunem că vă găsiţi în faţa unui teatru sau a unei săli de concert şi că doriţi să intraţi pentru a

asista la spectacol. Vă îndreptați spre ghișeu şi vă adresați funcționarului: „Părinţii mei sunt oameni remarcabili, aţi auzit probabil de ei, lăsați-mă să intru în sală”. Slujbașul vă va răspunde: „Nu îi cunoaştem pe părinţii dv., plătiţi-vă biletul de intrare”. În zadar veţi reclama şi va veţi plânge, nu veţi fi acceptat şi tot afară veţi rămâne. Oriunde va veţi duce, la un bal, la un festin, nu veţi fi lăsat să pătrundeţi fără a plăti biletul de intrare. Evident este un simbol. Ce reprezintă balul, concertul, festinul la care se refuza intrarea celor ce nu pot plăti ? Ele simbolizează pur şi simplu această viaţă adevărată în care puteţi intra imediat. Aici sunt reuniți adevăraţii Iniţiaţi, îngerii, arhanghelii, şi pentru a fi acceptat lângă ei trebuie să fiţi că cele cinci fecioare înțelepte, adică să aveţi bunătate, dreptate, înţelepciune, iubire şi adevăr.

Toţi cei care posedă în ei cele cinci virtuţi pot intra în această viaţă nouă, căci aceste virtuţi sunt biletele de intrare. În timp ce, chiar bogat, savant sau celebru, nu veţi intra dacă nu posedaţi aceste virtuţi. Vi se va spune: „Da, la Academie, la Sorbona, la Parlament sunteți cunoscut, dar aici nu aveţi biletul pe care să scrie: bunătate, dreptate, înţelepciune, iubire, adevăr, deci nu vă cunoaştem”. Primul bilet este reprezentat de picioare (bunătatea), al doilea prin mâini (dreptatea), al treilea prin gură (iubirea), al patrulea prin urechi (înţelepciunea), al cincilea prin ochi (adevărul), şi după ce este scris pe aceste bilete mirele vă alunga sau vă primeşte în sala de festin, în mijlocul dansurilor şi al cântecelor.

La această petrecere fiecare trebuie să-și găsească locul şi să cânte, dar nu orice. Toţi acei care participa la aceasta serbare sunt predestinați să cânte o arie determinata: corurile cântate sunt pe cinci voci

şi aceste voci sunt scrise pe cele cinci linii ale partiturii. Pe prima linie este notata bunătatea, pe a două dreptatea, pe a treia iubirea, pe a patra înţelepciunea, pe a cincea adevărul. Fiecare fiinţă este predestinată să execute una din cele cinci linii melodice, cea pe care o va învăţa în cursul vieţii sale terestre. Fiecare virtute este o melodie aparte.

Cât despre cele cinci fecioare nechibzuite care nu au vrut să înveţe nici una din melodiile celor cinci virtuţi, ele vor fi alungate. Natural, în acel moment ele vor căuta pe fecioarele înțelepte pentru a le cere puţin ulei. Dar uleiul veritabil nu poate fi dat, nici găsit la vânzare în piaţă: se poate obţine numai prin sacrificiu şi dăruire continuă de sine însuşi. Natura ne furnizează puţin din acest ulei în hrană, în aer, dar trebuie ca noi înşine să ştim să-l preparam în noi prin sentimentele şi gândurile noastre.

Cele cinci fecioare nechibzuite care nu au avut timp să-și pregătească uleiul pentru candela lor n-au putut intra lângă mire, ceea ce şi explica fraza: „În adevăr nu va cunosc.” Altfel spus: nu aţi pregătit niciodată ulei, veniţi astăzi pentru prima dată. În timpul vieţii voastre n-ați făcut nici un efort, nici o experienţă spirituala, nu v-am văzut niciodată, nu va cunosc, deci plecaţi! Mirele nu este rău dar refuza să fie deranjat de nebune şi de nebuni. Ştiţi cât de severa este natura: când ne-am consumat forţele cele mai preţioase pe care ea ni l-a dat ea ne lasă fără ele, nu se grăbește să ni le înapoieze. Dacă ne îmbolnăvim, convalescenta este uneori foarte lunga şi uneori restabilirea este imposibila. Putem oare să spunem că natura este cruda atunci când noi nu suntem rezonabili?

Putem apropia aceasta pilda a fecioarelor înțelepte şi nechibzuite de un episod din Evanghelii, care nici el nu a fost niciodată bine interpretat: blestemarea smochinului steril: „Dimineaţa, pe când se întorcea din Bethania, lui Iisus i-a fost foame. A văzut un smochin lângă drum şi S-a apropiat de el; dar n-a găsit decât frunze, căci nu era sezonul smochinilor, şi a zis: „De acum încolo în veac să nu mai dea rod din tine!” şi ucenicii L-au auzit.” A două zi ucenicii văzură că smochinul se uscase.

Dacă se ia aceasta anecdota cuvânt cu cuvânt ne putem întreba dacă Iisus era cu adevărat bun şi rezonabil. Ce drept avea El să ceara unui copac să aibă fructe când nu era vremea lor?... Trebuie să înţelegem că, la fel că în pilda fecioarelor înțelepte şi nechibzuite unde uleiul candelei nu reprezintă uleiul material cunoscut, smochinul aici nu reprezintă cu adevărat un copac, ci fiinţa omeneasca. Pentru fiinţa omenească nu există perioade, anotimpuri, ea trebuie să fie capabilă să dea fructe în orice moment, adică gânduri luminoase şi sentimente calde, căci Domnul poate veni oricând, El nu aşteaptă o perioada sau alta şi nu se anunță dinainte. În momentul în care vine, fie vara, iarna, zi, noapte, acest copac care este omul trebuie să poată rodi; dacă nu, spiritul îl abandonează şi acest abandon este un blestem pentru el; omul se usucă, îşi pierde viaţa, forţele, este în primejdie. La fel cum trebuie să avem mereu ulei în candela noastră, trebuie să producem mereu fructe în intelectul nostru, în inima, în sufletul şi în tot spiritul nostru.

Este aceeaşi idee pe care o găsim în pilda talanților: stăpânul care înainte de a pleca în voiaj le-a distribuit talanți servitorilor săi, la întoarcerea sa i-a recompensat pe cei care au fructificat talanții lor şi i-a

pedepsit pe cei care s-au mulţumit să-i ascundă pe ai lor.

„Vegheați, căci voi nu cunoaşteţi nici ziua, nici ora” zice Mirele. Vegheați, aceasta nu înseamnă „nu dormiţi”, căci fecioarele erau adormite, atât cele înțelepte cât şi cele nechibzuite, si-n pildă nu se spune că era o greşeală. Vegheați, aceasta înseamnă: fiţi în veghe spirituală, căci nu ştiţi nici ziua, nici ora când Mirele va veni. Or, Mirele vine în fiecare zi, iar în zilele în care candela voastră nu are ulei nu veţi putea intra să participaţi la festinul la care El vă va invita. Dacă veţi avea acest ulei veţi intra în sala de sărbătoare şi veţi fi cuprinşi de bucurie; toată lumea în jurul vostru se va mira şi se va întreba ce vi s-a întâmplat de sunteți aşa de fericiţi şi de iluminaţi... Din păcate Mirele nu rămâne mult timp, căci nu ştim să-l păstrăm; nu ştim să conservam mult timp în noi aceasta stare de încântare.

Astăzi, deși ne folosim de becuri electrice, simbolul lămpii de ulei rămâne valabil ca în trecut. Să ne imaginam că lampa electrică reprezintă intelectul nostru, spiritul nostru: în acest moment electricitatea este uleiul, lichidul fără de care lampa se stinge. De unde vine acest ulei viu? Exista o centrala electrica care ne dă acest ulei. Dacă lampa, intelectul nostru, nu este legat de aceasta centrala (Domnul, Tatăl nostru ceresc), spiritul nostru se va stinge. Iată secretul care permite obținerea uleiului miraculos: să fii legat de Domnul prin rugăciune, meditaţie, contemplare. Dacă realizam acesta legătură uleiul va pătrunde în noi, lampa noastră se va aprinde şi flacăra ei va străluci din ce în ce mai mult. Iniţiaţii reprezintă lămpile spirituale în timp ce oamenii obişnuiţi care nu sunt legaţi de

lumea invizibila trăiesc în obscuritate şi toate problemele vieţii rămân de neînţeles pentru ei.

Evident faptul că Iisus vorbeşte despre „fecioare” nechibzuite sau înțelepte nu trebuie să ne facă să credem că numai pe femei le privesc toate acestea. Pe bărbaţi îi priveşte la fel. Nu credeţi că bărbații sunt la fel de capabili să arate aceeaşi nebunie sau aceeaşi înţelepciune?... Da, în plan spiritual bărbații sunt şi ei „fecioare cuminți” sau „fecioare nebune”. Anumiţi sfinţi mistici se pregătesc, se străduiesc de-a lungul anilor că să-și umple „lampa” pentru ziua când Cel mult iubit, Mirele se va prezenta, cu scopul de a-l captiva, de a-l cuceri. şi acest Cel mult iubit, acest Mire mistic este Duhul Sfânt. Cel care este capabil de a acumula în el acest ulei spiritual prin rugăciunile sale, meditațiile sale, viaţa pură şi castă, va fi într-o zi vizitat de Spirit; că este vorba de un bărbat sau de o femeie, aceasta n-are nici o importanţă. Iisus a folosit cuvântul „fecioară” pentru că se referea la sufletul uman: sufletul, la fel de bine la bărbaţi cât şi la femei, este o tânără fată, o fecioară care trebuie să aibă o atitudine receptivă pentru a atrage acest element subtil care străbate lumea şi care este răspândit în toată atmosfera, doar că nu îl găseşti decât în doze infinitezimale, şi în fiecare zi trebuie făcute provizii, picătură cu picătură, cu scopul de a avea întotdeauna o rezervă, orice s-ar întâmpla. Fecioara nebună nu înseamnă „sa faci nebunii”, ci mai ales de a nu prevedea că trebuie preparate rezerve pentru viitor.

Cunoaşteţi istoria lui Iosif şi a lui Faraon: Faraon a văzut în vis șapte vaci grase, apoi șapte vaci slabe care le devorau, dar el nu înțelegea semnificaţia acestui vis. Iosif îl interpreta astfel: „Aceasta semnifica venirea a șapte ani roditori, adică prosperi pentru

regatul Egipt, dar ei vor fi urmaţi de șapte ani de sterilitate şi de foame. Iată deci ce vă sfătuiesc: pregătiţi-vă hambarul pentru a aduna o mare parte din recolta acumulată în timpul celor șapte ani de abundenta şi bogăţie. şi astfel când va sosi foametea, Egiptul va fi hambarul naţiunilor, va vinde rezervele altor tari şi va deveni foarte bogat". Faraon urmă sfatul lui Iosif şi se realizară întocmai cum a fost prorocit.

Si dacă se pot produce asemenea evenimente pentru o colectivitate, de ce nu şi pentru un individ? În viaţa noastră individuală aceste alternanţe se repeta fără încetare: câteva zile fertile, apoi câteva sterile, din nou câteva zile fertile... Acela care se aseamănă cu o fecioara nebuna nu-și ia nici o precauție şi apoi izbucneşte în strigate: „Sunt steril, sec, nu am nimic, nici bucurie, nici inspiraţie". Dacă în loc de a pierde bogăţiile ar fi știut să prevadă perioada dificila (ca luna descrescătoare după luna plină), el ar fi îngrămădit câteva provizii, un pic din acest magnetism, din acest fluid şi zilele din perioada lunii descrescătoare ar fi putut fi la fel de benefice şi fertile ca şi celelalte.

Puteţi verifica pentru voi înşivă, cum am făcut şi eu pentru mine, amploarea şi adevărul tuturor acestor analogii şi a tuturor acestor interpretări simbolice. Nu ştim să fim economi, inteligenţi, prevenitori, să păstrăm anumite bogăţii pentru zilele care vin. Aveţi în Franța un proverb care zice: „Păstraţi o para de sete." Găsim în proverbe urmele unei înțelepciuni foarte vechi, difuzata de Iniţiaţii din trecut, fiinţe inteligente care aveau o cunoaştere aprofundată despre cicluri, perioade alternanţe de prosperitate şi penurie, de abundenţă şi de lipsuri, şi care ne dau sfaturi.

Cât despre mirele de care vorbeşte Iisus în acesta pildă, mirele pentru care trebuie să ne pregătim este

Duhul Sfânt. Pentru el trebuie să avem ulei, căci el este o flacără, şi o flacără are nevoie să fie hrănită. Flacăra este mirele şi uleiul este hrana sa. Flacăra are nevoie de ulei; dacă nu, se stinge. Mirele este lumina iar Duhul Sfânt nu este altceva decât mirele luminii. Ori, lumina nu va veni decât dacă veţi avea destul ulei pentru a hrăni flacăra. Înţelegeţi acum de ce, cinci zile după Pasti, discipolii au primit Duhul Sfânt sub forma de flacără, de Limbi de foc ce ardeau deasupra capetelor lor: pentru că aveau ulei.

Acum vă voi prezenta această pildă sub un aspect practic. Dacă cu cele cinci fecioare (degetele de la mâna dreaptă) veţi atinge lampa (plexul solar) şi veţi medita asupra unor subiecte elevate şi divine veţi reumple aceasta lampă cu forte şi energii pe care le veţi putea utiliza mai târziu. Atunci când veţi fi fericiţi, plini de forte, nu le consumaţi în gesturi, în cuvinte, în gânduri și-n sentimente inutile, ci faceţi ce vă spun: puneţi mâna voastră dreaptă pe plexul solar, şi meditând, umpleți-l în linişte de aceasta forţă, de aceasta bucurie.

Vă voi indica încă o metodă. Veţi alege un arbore gros (Stejar, fag, mesteacăn...) şi va veţi rezema de el, punându-vă mâna stângă la spate, cu palma spre trunchiul arborelui şi palma mâinii drepte pe plexul solar. Vă veţi concentra pe energia arborelui pe care vă veţi strădui să o primiţi prin mâna stângă şi să o deversați prin mâna dreaptă în organism. După câteva minute de exerciţii va veţi simţi întăriți, calmaţi, chiar vindecați. Dar pentru o bună practică a acestei transfuzii de energii trebuie să fii deja instruit. Dacă ştiţi să o apreciați, această metodă are o valoare extraordinară.

În loc să încercaţi să preparaţi uleiul alchimiştilor, pentru care unii au pierdut averi, și-au ruinat sănătatea fără să poată obţine nimic niciodată, este preferabil de mers într-o pădure să întâlnim arborii, să le vorbim. Dar pentru a le vorbi trebuie să ştim că sunt fiinţe vii şi să le iubim. Graţie înţelegerii şi iubirii arborilor se poate stabili o armonie şi o comunicare subtilă cu natura. Dar foarte puţine persoane astăzi bănuiesc forţa prodigioasa pe care o poseda arborii din păduri. Comunicarea cu spiritele arborilor este o artă pe care o posedau vechii preoţi celți. Acum oamenii au pierdut secretul regenerării lor şi înţelegerii limbajului universal, limbajul fiecărui lucru din natura; trebuie regăsite. Este necesar să învăţăm a vizita pădurile şi toată natura pentru a ne însufleți şi a glorifica pe Domnul care a creat atâtea minuni.

Mai putem face încă provizii din acest ulei prin hrană, respiraţie, meditaţie şi rugăciuni. Muncind cu multă atenţie, cu multă dragoste, vom reuşi să extragem chintesenţa hranei aşa cum se extrage esenţa de trandafiri: cu greu, doar câteva grame, din cantităţi enorme de petale. Respirând absorbim de asemenea elemente foarte subtile, iar meditând, rugindu-ne, absorbim altele şi mai subtile. Atunci când posedaţi această chintesenţă, un parfum se degajă din voi că o emanaţie delicioasă; atunci toate entitățile spirituale vin spre voi încântate şi la sfârşit însuşi Mirele este atras şi vine să vă viziteze, Mirele cel mai minunat dintre toţi, Duhul Sfânt şi odată ce Duhul Sfânt se instalează în voi, lumina sa vă va face nu numai să vedeţi toate lucrurile, dar veţi primi şi căldura ei, pentru că aceasta lumina este de asemenea o flacără.

X. „ŞI VIAȚA VEŞINICĂ ESTE ACEASTA: SĂ TE CUNOASCĂ PE TINE, SINGURUL DUMNEZEU ADEVĂRAT”

I

„După ce a vorbit astfel, Iisus a ridicat ochii spre cer şi a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, că şi Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum i-ai dat putere peste orice făptură, că să dea viaţa veşnică tuturor acelora pe care I-ai dat Tu. şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos pe care L-ai trimis Tu.” – Ioan 17:1-3

Toţi cei care au meditat la aceste versete din Evanghelia lui Ioan şi mai ales la ultimul s-au întrebat ce semnifica aceasta stranie legătură între cunoaşterea lui Dumnezeu şi dobândirea vieţii eterne. Cum pot cunoştinţele să dăruiască viaţa eterna? Ce liant există în viaţa de toate zilele între ceea ce noi învăţăm şi viaţa care nu se termină... Unii au gândit că „a-l cunoaşte pe Dumnezeu” nu este decât o manieră de a vorbi care nu ascunde nimic dificil, că pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeu putem citi tratate teologice, filozofice, gnostice, cabalistice, alchimiste, unde îi sunt explicate atribuțiile, puterea Sa, cum a creat El lumea..., că este suficient să ştim că Dumnezeu este iubire, înţelepciune, adevăr, justiţie, etc... pentru a-l cunoaşte. În acelaşi timp aceasta nu explica legătura între cunoaşterea lui Dumnezeu, a Fiului Sau şi dobândirea vieţii eterne. De altfel problema cunoaşterii, ea însăşi, nu este foarte clară. Filozofia şi psihologia se ocupă de aceasta, biologia de asemenea, studiind structura neuronilor, funcţionarea lor diferita

şi conexiunea care există între diferitele centre ale creierului şi sistemului nervos; dar în ciuda descoperirilor lor, actul cunoaşterii rămâne un mister.

Toată viaţa nu este altceva decât o suita de cunoştinţe. Căutăm să intram în relaţie cu oamenii bogaţi, savanţi, influenți, sau cu femei frumoase, dar ce se va produce în consecinţă din cauza acestor cunoştinţe? Citim cărţi pentru a fi la curent cu o cantitate mare de lucruri dar aceste cunoştinţe sunt uneori otrăvuri care ne transforma viaţa în infern... Pentru ce dorim să ştim, să cunoaştem? Adesea există un motiv interesant: gândim să câștigam ceva şi iată că se produce contrariul. Musca priveşte curioasa o pânză de păianjen, dorind să ştie despre ce este vorba, ea nu se gândeşte că în centrul rețelei de filamente este o creatura foarte inteligenta care a construit aceasta pânză. Dacă musca se aventurează, ea va face în final cunoștință cu păianjenul, dar va pierde totul. Artistul care a construit aceasta capcana va fi încântat, dar aceasta înseamnă şi sfârşitul muștei! Existenţa este astfel umpluta de pânze de păianjen şi de capcane care ne aşteaptă. Nu este bine să atingem, să mirosim, să gustam orice sub pretextul de a cunoaşte.

Pentru a cunoaşte, v-am spus-o deseori, nu este suficient să citești, să studiezi, să reflectezi. Adevărata cunoștință nu este numai teoretica, intelectuala, ea consta în atingerea, gustarea obiectului pe care vrem să-l cunoaştem, în a ne uni şi topi în el. În timp ce cunoştinţele intelectuale rămân exterioare, superficiale. Nu putem cunoaşte lucrurile sau fiinţele decât dacă fuzionam cu ele. De altfel ce semnifică cuvântul „cunoștință” în Biblie? Este scris: „Şi Adam a cunoscut-o pe Eva... Abraham a cunoscut-o pe Sarah”.

Da, şi de fiecare data se naşte un copil. Deci adevărata cunoaştere consistă în contactul şi fuziunea cu ceea ce vrem să cunoaştem.

Observaţi un copilaș: el vrea să cunoască lumea şi de aceea el atinge, gustă, bagă în gura tot ce-i cade în mână. Învăţăm de asemenea să cunoaştem cu urechile, nasul şi ochii... Pentru a putea cunoaşte lucrurile ar trebui ca cel puţin câteva elemente în noi să vibreze în acord, în armonie, cu ceea ce dorim să cunoaştem. Dacă nu suntem pregătiţi, adică inima, intelectul nostru, nu sunt într-o anumită stare, atenţie, receptivitate, apte să răspundă unor vibraţii interioare şi exterioare, nu avem posibilitatea cunoaşterii. Dacă noi dorim să cunoaştem fiinţe invizibile foarte evoluate, va fi imposibil atât timp cât nu ştim să răspundem vibrațiilor pe care ele le produc. Din contra, dacă sufletul nostru ştie să vibreze în armonie cu aceste fiinţe vom face imediat cunoștință cu ele.

Pentru a exista cunoaştere, două elemente sunt necesare: unul activ, pozitiv, altul pasiv, negativ: adică, unul masculin, altul feminin. Şi aceste două elemente trebuie să se reunească pentru a se penetra. Viaţa este astfel construită. Pentru a cunoaşte un lucru, el trebuie să pătrundă în noi. Dacă vrem să-l cunoaştem prin gust va trebui să-l luăm şi să-l introducem în gura. Dacă dorim să-l simţim, vom absorbi prin nas particulele care se degaja. Dacă dorim să-l cunoaştem cu urechile trebuie că undele sonore să între în canalul auditiv etc. Dacă dorim să cunoaştem spiritul cosmic, va trebui să-l lăsăm să penetreze în noi.

„Şi viaţa veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Iisus Hristos, pe care l-ai trimis Tu.” Pentru tradiţia cabalistică

esenţa lui Dumnezeu este conținută în cele patru litere ale Numelui Sau: **Iod, He, Vau, He**. Aceste patru litere יהוה corespund celor patru principii care acţionează în om: Spiritul, Sufletul, Intelectul şi Inima. **Iod** e principiul י masculin creator, sfânta forţă primordiala care este la originea tuturor mișcărilor, spiritul.

A două litera, **He** ה reprezintă principiul feminin, sufletul, care absoarbe, conservă, protejează şi permite principiului creator să lucreze în el.

Cea de a treia litera, **Vau** ו reprezintă fiul care se naşte din unirea celor două principii, masculin şi feminin, tatăl şi mama. El este primul copil din această unire şi se manifestă de asemenea ca un principiu activ, dar la un alt nivel. Fiul este intelectul care merge după traseul lui **Iod** , tatăl, spiritul, şi de altfel י puteţi remarca că **Vau** este o prelungire a lui ו **Iod**. Litera următoare, **He** **,** י este identică cu cea de ה a doua, care, v-am spus-o, este sufletul, mama. Ea reprezintă inima, fiica care este o repetiție a mamei *(Numele Domnului este deci considerat de Cabala ca o schemă a celulei familiale. Cât despre interpretarea dată lui Vau şi celui de-al doilea He (apropierea fiului de tată şi a fiicei de mamă) ea se găseşte confirmată, aproape în aceiaşi termeni, prin studiile lui C. G. Jung asupra „Intensității rudeniei”. În „Omul spre descoperirea sufletului său” Jung raportează cercetările pe care le-a făcut pornind de la teste inspirate din metoda asociației pentru a determina gradul de asemănare între membrii aceleiaşi familii. El notează: „Intre tată şi fiu diferenţa este de 3,1... Apropierea strânsă a fiului (...) cu tatăl este un fapt primordial: fiul a străbătut veacurile pentru o renaștere a tatălui... Între mamă şi fiica*

diferenţa este de 3, ceea ce constituie cea mai mica diferenţa constatată; fiicele sunt o repetiție a mamei lor”.). Cele patru litere ale Numelui lui Dumnezeu reprezintă deci: spiritul (tatăl), sufletul (mama); intelectul (fiul) şi inima (fiica). Dacă spiritul domina în voi, sunteți ca tatăl, dacă este sufletul, calităţile voastre sunt cele ale mamei. Dacă este preponderent intelectul sunteți ca fiul şi dacă este inima, va asemănați cu fiica.

Regăsim aceste patru principii pe fata omului, căci fata lui este construită după imaginea Domnului. Ochii îl reprezintă pe Iod, spiritul; urechile, pe He, sufletul; nasul îl reprezintă pe Vau, intelectul, iar gura, pe cel de al doilea He, inima.

În rezumat, există deci patru forte în corespondenţă:

י **Iod**, spiritul, care corespunde ochilor,

He ה, sufletul, care corespunde urechilor,

ו**Vau**, intelectul care corespunde nasului,

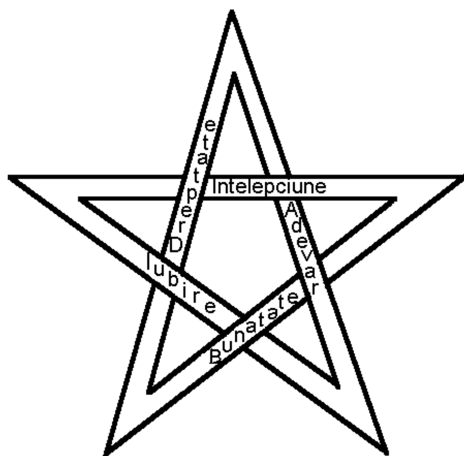
He ה, inima, care corespunde gurii.

Aceste patru forţe reprezintă deci cele patru simţuri: văzul, auzul, mirosul şi gustul. Al cincilea simt este pipăitul, mâinile cu care lucrăm. Celor patru litere din numele lui Dumnezeu li se adaugă deci o a cincea litera, ש **schin** , pe care-l găsim în centrul numelui lui Iisus, יהשוה Ieschouah .Acest nume este simbolul formării, incarnării lui Dumnezeu în materie. Prin intermediul lui Iisus Hristos, spiritul, sufletul, intelectul şi inima Domnului se incarnează în planul fizic cu scopul de a deveni vizibile şi tangibile. El este Verbul care se face trup. Hristos este încarnarea Domnului în materie, El este Cel care da celor patru principii divine posibilitatea de a se manifesta. Iată de ce El este de asemenea reprezentat prin mâna ale

cărei cinci degete simbolizează cele cinci virtuţi: iubire, înţelepciune, adevăr, justețe, bunătate, plasate pe ramurile pentagramului ce simbolizează omul perfect.

Iisus este fiul lui Dumnezeu coborât pe pământ pentru a ne arăta cum trebuie să acţionăm. Dacă noi rămânem cu spiritul, sufletul, intelectul şi inima, fără a le manifesta în plan fizic, noi nu-L vom cunoaşte pe Dumnezeu.

Poate Il vom cunoaşte când vom pleca în alta lume, dar va fi prea târziu, nu va mai servi la nimic.

Aici trebuie sa-L cunoaştem, pentru a putea gusta viaţa veşnică. Noi avem un spirit, un suflet, un intelect şi o inima, dar acestea nu ajung, mai trebuie să manifestam aceste calităţi prin intermediul corpului fizic. Iisus este Cel care se manifesta prin acţiune, prin mâini. El spunea: „Tatăl meu munceşte şi Eu de asemenea muncesc”. Adică: Tatăl meu munceşte peste tot, în creiere, în inimi, în suflete şi spirit, iar Eu de asemenea muncesc printre oameni aici, în materie, cu mâinile mele.

Omul a făcut din viaţa veşnică o problema atât de abstracta în nici nu-și da seama că are la să toate elementele pentru a o putea trai: ochii, urechile, nasul,

gura, mâinile. Cu cât veţi avea o consideraţie mai mare pentru cele cinci simţuri şi veţi fi atenţi la felul de a vă servi de ele, cu atât mai mult va veţi apropia de cunoaşterea lucrurilor supreme pe care nici o carte, nici o filozofie nu o va revela vreodată. Revelația vine dinlăuntrul vostru, ea nu va înșală niciodată, ea este rezultatul folosirii corecte a celor cinci simţuri.

Si viaţa veşnică este aceasta: să ajungi să realizezi o legătură, să ne deschidem spiritul, intelectul, voinţa, la toate virtuţile Numelui lui Dumnezeu şi a Fiului Sau, Hristos. Vom fi atunci alimentați de o sursa inepuizabila, de o centrala de forte aşa cum lampa electrica este alimentata de o sursa de energie. Să ne deschidem deci inima prin puritate... Să ne deschidem intelectul prin lumina... Să ne deschidem sufletul prin iubirea spirituală... Să ne deschidem spiritul prin forţă şi puterea lui Dumnezeu... şi să înfăptuim voinţa Domnului nostru Hristos!

Nu cu ajutorul intelectului nostru şi construcțiilor sale artificiale îl vom putea cunoaşte pe Dumnezeu şi pe Hristos, ci purificându-ne toate facultăţile noaste. Veţi zice: „Dar cum să le purificam?” Observaţi cum apa se purifica în natura, veţi constata că există două procese posibile. În primul apa pătrunde în sol şi traversează diferite straturi abandonându-și impurităţile prin trecere. Aşa, puţin câte puţin, ea devine clară şi va țâșni în altă parte că izvor. Prin al doilea proces apa încălzită de razele soarelui devine uşoară, se ridică în atmosferă sub forma de vapori, regăsindu-se în limpezime: apoi purificata prin evaporarea ei însăşi recade înapoi pe pământ sub formă de rouă sau ploaie aducând viaţa vegetației. Pentru oameni, de asemenea, există două metode de purificare. Cei care nu vor să se purifice prin razele

soarelui vor fi nevoiţi să coboare sub pământ, simbolic, să traverseze locuri obscure şi suferinţe, să îndure presiuni puternice. Discipolii aleg a două metoda: ei se expun la razele soarelui spiritual şi urca pentru a absorbi elementele cele mai luminoase care îi vor purifica.

Reflectaţi asupra acestor câteva cuvinte pe care vi le-am spus. Legaţi numele lui Dumnezeu şi numele lui Iisus de cele cinci simţuri. Învăţaţi să munciţi cu cele cinci simţuri şi veţi vedea că aceste cuvinte ale lui Iisus va vor deveni din ce în ce mai clare şi accesibile: „Şi viaţa veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Iisus Hristos pe care l-ai trimis Tu”. A cunoaşte pe Dumnezeu nu este altceva pentru om decât a putea vibra la unison cu El, în perfect acord, prin gândurile, prin sentimentale şi actele sale... şi pentru că Dumnezeu este etern, omul devine ca El, etern. Această cunoaştere devine viaţa eternă, starea de conştiinţă cea mai înaltă.

II

„Eu sunt Vița, spunea Iisus, iar voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine şi în cine rămân Eu, aduce multa roadă... Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, că mlădița neroditoare, şi se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc şi ard”. Da, căci tot ceea ce este mort se aruncă în foc pentru a fi din nou însuflețit. Viţa cu mlădițele este simbolul sufletelor omeneşti legate de Dumnezeu, căci sufletul îşi trage forţele din Dumnezeu Însuşi, din Sursa. Ca şi frunza care, ruptă din arbore putrezeşte şi moare, sufletul desprins de Dumnezeu slăbeşte şi dispare. Dar sufletul care rămâne atașat de arbore creste şi înfloreşte.

Cu imaginile viţei şi arborelui se pot explica noțiunile de timp şi eternitate. Eternitatea este viţa, Dumnezeu Însuşi, imensitatea. Timpul îl constituie micile grăunte care cad din eternitate, micile frunze care se desprind, cad pe pământ şi dispar; timpul înseamnă toate momentele, toate secundele care se desprind de acest arbore, eternitatea. Deci timpul este mereu redus, mereu limitat; chiar miliarde de ani înseamnă un timp foarte limitat şi tot ceea ce este limitat moare.

De aceea omul ca spirit nu trebuie să se atașeze de timp, altfel va fi mereu limitat, slab şi va muri. El trebuie să uite timpul pentru a îmbrățișa eternitatea, căci atunci viaţa va curge tot timpul în el, viaţa abundentă, eternă, despre care vorbea Iisus: „Şi viaţa veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat...” Viaţa veşnică înseamnă a te lega de Dumnezeu pentru că viaţa Sa, adevărata viaţa, să înceapă să curgă în noi. Timpul este tot ceea ce se detașează; de aceea se spune că este imposibil de a recupera timpul care trece, căci el este pierdut.

Viaţa veşnică este o stare de conştiinţa în care este posibil de intrat instantaneu. De îndată ce omul ajunge să trăiască şi să gândească într-o maniera divină, imediat ce se leagă de sursa, el nu mai este separat de Tot şi viaţa eterna circula în el. Viaţa veşnică este deci o calitate a vieţii, un grad special de viaţa. În timp ce viaţa în timp, trecătoare, instabilă, fugitivă şi detașată, este o particulă care de abia conţine câteva energii... că şi coada tăiată a unei șopârle care mai mișcă încă, dar care se va opri, fiind separata de corp.

Când va legaţi de Domnul, de Fiinţa ce nu are nici început, nici sfârşit, conştiinţa voastră se lărgește,

devine luminoasa, vibrează altfel şi noua viaţă circula, viaţa veşnică. Veţi spune: „Dar eternitatea nu este, oare, un timp care trebuie să dureze nedefinit?...” Nu, nu obligatoriu; chiar momentul prezent poate fi o eternitate. Deşi nu trăiţi veşnic, trăiţi viaţa eternă. Nu puteţi epuiza eternitatea, nici în trecut, nici în viitor, deoarece trăiţi în prezent, dar fiecare moment al acestui prezent poate deveni eternitate... Este foarte greu de explicat aceasta, pentru că este o realitate de ordinul celor patru sau cinci dimensiuni, iar în cea de-a treia dimensiune unde sunt cuvintele nu găsim nimic pentru a exprima eternitatea. Atunci, pentru a va face să înţelegeţi mă folosesc de imagini, dar în realitate este imposibil de explicat eternitatea, căci nu se poate măsura nelimitatul cu o măsură limitată. Cu toate acestea, v-o spun, prin simplul fapt ca-l legaţi de eternitate, un moment limitat în timp poate deveni veşnic.

Vă voi da încă o imagine. Vedeţi acest băț: este o linie dreapta care are un început şi un sfârşit, deci ceva limitat, şi nu cu acest ceva limitat veţi putea măsura eternitatea. Să presupunem acum că acest bat este flexibil şi că îl poţi plia până ce extremitățile sale se îmbină. El devine un cerc şi cu acest cerc pot exprima eternitatea: nici început, nici sfârşit, nici parcele, nici rămăşite... o unitate infinita! Astfel fiecare moment, fiecare secundă pe care pot să o leg la sursă, la infinit, devine eternitate; intrând în cerc ea îşi schimbă natura, calitatea, pentru că nu mai este o parcela detașată de infinitul Tot. Fiecare punct al liniei drepte este un punct de timp, fiecare punct al cercului este un punct de veşnicie, de aceea fiecare secundă pe care o leg de sursă intra în cercul veșniciei.

Pentru a se hrăni, rodi, fiecare mlădiță trebuie legată de sursă, de viţă, că să dea flori şi fructe. Deci, legaţi-vă de principiul divin, de Hristos, pentru a transforma conştiinţa voastră personală, limitată şi tipic umană, într-o conştiinţa nelimitată, o conştiinţa universală, o conştiinţa a veșniciei. De aceea va spun, nu va mai gândiţi nici la timp, nici la griji, nici la tristeţi, uitaţi chiar de imperfecțiunile şi lacunele voastre... ocupaţi-vă de centru, de principiul divin care se afla în voi, intraţi şi trăiţi în viaţa veşnică. Puteţi, de acum, trai o viaţa veşnică, fiindcă nu este o chestiune de durată, nu este nevoie să trăieşti miliarde de ani pentru a fi în eternitate. De altfel, chiar dacă am trai miliarde de ani, aceasta nu ar însemna veşnicie, căci veșnicia nu este o durata în timp, este o stare de conştiinţă.

Particule anarhice care au dorit să se desprindă de arborele veșniciei pentru a-și stabili propria lor împărăție, iată ce este timpul! Particulele se desprind, trăiesc o perioada numita „timp”, apoi mor. Şi chiar presupunând că toate aceste particule care s-au desprins unele după celelalte s-ar putea înlănțui în miliarde de ani, niciodată ele nu vor forma veșnicia pentru că va există mereu un început şi un sfârşit al lanțului. Viaţa veşnică este altceva, este o calitate a vieţii, o intensitate a ei, şi dacă ajungeţi să trăiţi această intensitate a vieţii chiar pentru o fracțiune de secundă, veţi intra în eternitate.

Acum va dau o cheie care se găseşte în aceste două fraze ale lui Hristos: „Eu sunt Vița şi voi sunteţi mlădițele...” şi „Viaţa veşnică este de a Te cunoaşte pe Tine, singurul şi adevăratul Dumnezeu”. Sub două forme diferite este exprimat un acelaşi adevăr: omul trebuie să-și găsească calea pentru a se conecta din

nou la sursa divină, el nu trebuie niciodată să se separe de ea pentru că separarea înseamnă moartea spirituală şi fizica. Totul în natura ne poate ajuta pentru a ne lega de sursa, dar mijlocul cel mai puternic, cel mai eficace este soarele. Soarele este simbolul acestui fluviu viu care coboară, care țâșnește şi inunda întreg universul, este simbolul lui Dumnezeu, el este cel care ne poate ajuta cel mai bine să regăsim drumul spre Creatorul Divin, să trăim, să vibram că el, să devenim mlădiță legată de cep. Soarele este vița, iar noi, dacă vom deveni mlădițe, vom avea viaţă veşnică.

Se observă cum în cărțile vechi Iniţiaţii au reprezentat șarpele în trei feluri: ondulat că o sinusoidă, în formă de spirală, sau în formă de cerc: șarpele care îşi înghite coada. Acestea sunt simboluri profunde. Șarpele este prezentat în Biblie că animalul cel mai înţelept, cel mai inteligent şi de asemenea, că personificarea râului şi a vicleniei. Altă dată, dacă vreți, vă voi spune de ce. Astăzi ne vom opri doar la cele trei reprezentări ale șarpelui, deoarece ele simbolizează munca discipolului ce trebuie să ajungă să sublimeze șarpele, adică să transforme linia dreapta în cerc. Este un întreg proces psihic şi intelectual, o practica iniţiatică.

Șarpele, mai întâi, este o linie dreaptă (simbolic; în realitate este o sinusoidă), el se târăște pe pământ. Apoi el se ridică vertical, este coloana vertebrală. În sfârşit el trebuie să-și unească cele două extremităţi, capul şi coada, pentru a forma un cerc, adică să între în mişcările armonioase şi simetrice creatoare de veşnicie. Toate emanaţiile, toate energiile sunt atunci distribuite, organizate, nu mai există dispute şi dezacorduri între ele; toate punctele de la periferie

care se află la distanță egală de centru produc interferențe sublime. Iniţiatul care ajunge să formeze acest cerc în el devine puternic, inepuizabil, perfect precum soarele, trăieşte în eternitate.

Linia dreaptă trebuie deci să devină un cerc. De altfel pentru fizicieni linia dreaptă este o porţiune de cerc. Totul fiind în mişcare, în spaţiu nu sunt decât linii curbe, linia dreaptă nu există. Din punct de vedere spiritual omul trebuie să devină un cerc. Priviţi copilul: înainte de naştere el este pliat asupra lui însuşi că un bulgare. Veţi spune că este o soluţie economică pentru a ocupa mai puţin loc înlăuntrul mamei sale. Este posibil... şi după naştere el se redresează. Dar spiritualicește este invers, el trebuie să ia forma cercului adică să-și părăsească conştiinţa să personală limitată, pentru a trai viaţa cosmică, viaţa universală, viaţa eternă...

În realitate nimeni şi nimic nu se poate desprinde de viaţa universală: nici cel mai mic fir de praf, nici cel mai mic atom nu pot scăpa vieţii cosmice. Ruptura se produce numai în conştiinţa fiinţelor şi de aici evident apar tot felul de dezordini în celelalte planuri. În mijlocul acestor dezordini, desigur, suntem mereu legați de cosmos dar de regiunile sale inferioare. Deci singurul lucru care rămâne de făcut este de a schimba regiunea, apartamentul, etajul. Ca într-o casa de exemplu: putem să alegem locuința la etajele superioare, putem cobori la etajele inferioare sau chiar în beciuri. A crede că putem să ne detașăm este o iluzie. Nimeni nu a reuşit să se desprindă de influența forţelor şi energiilor cosmice.

Putem să schimbam condițiile sau regiunile: mai favorabile, mai puţin favorabile, dar aceste schimbări se produc în conştiinţa şi de acolo peste tot. De aceea

insist: întoarceţi-vă spre pisc, întoarceţi-vă spre sursă! În fiecare zi fără încetare, indiferent de preocupări, mâncând, plimbându-vă, lucrând, gândiți-vă să restabiliți legătura cu sursa, cu principiul divin care se află în voi, căci aceasta înseamnă a trăi viața veșnică.

Nici o carte nu vă poate învăţa adevăruri mai profunde ca Evangheliile. Veţi răspunde: „Le-am citit dar n-am găsit nimic în ele. De aceea căutam acum în alte religii: chineză, hindusă, japoneză, musulmană...” Bine dar aceasta o faceţi pentru că nu aţi înţeles nimic din nemăsurata înţelepciune care se afla în Evangheliile scrise pentru voi şi căutaţi lumina în alte învăţături ce nu va sunt destinate! Da, sunteţi sătui de texte cunoscute, vreţi să schimbaţi puţin hrana. Dar este periculos a o cauta în învăţături pe care nu le înţelegeţi, care nu sunt făcute pentru structura voastră, pentru mentalitatea voastră. Ceea ce este pentru voi este învăţătura lui Hristos. Dar nu aţi citit-o serios şi nici nu aţi meditat suficient asupra ei. Căutaţi altceva, bine, dar în ce scop? Adesea urmam o învăţătură orientală pentru a ne mândri în fața altora, a le arunca praf în ochi sau pur şi simplu a ne singulariza în fata propriilor noștri ochi. Dar aceasta nu servește la nimic, aceasta dovedește doar că iubim extravagantele şi nu simplul adevăr. Il părăsim pe Hristos dar pentru a urmă pe cine?...

CUPRINS